

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)

den 7 maj 2009*

I mål T-151/05,

Nederlandse Vakbond Varkenshouders (NVV), Lunteren (Nederländerna),

Marius Schep, Lopik (Nederländerna),

Nederlandse Bond van Handelaren in Vee (NBHV), Haag (Nederländerna),

inledningsvis företrädna av advokaterna J. Kneppelhout och M. van der Kaden, därefter
av advokaten J. Kneppelhout,

sökande,

* Rättegångsspråk: nederländska.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av A. Whelan och S. Noë, därefter av A. Bouquet och Noë, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Sovion NV, Best (Nederländerna), företrädd av advokaterna J. de Pree och W. Geursen,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 21 december 2004 om att förklara en koncentration förenlig med den gemensamma marknaden och EES-avtalets funktion (ärende COMP/M.3605),

meddelar

II - 1228

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. Azizi, samt domarna E. Cremona (referent) och S. Frimodt Nielsen,

justitiesekreterare: handläggaren N. Rosner,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 22 maj 2008,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- ¹ I rådets förordning (EG) nr 139/2004 av den 20 januari 2004 om kontroll av företagskoncentrationer (EUT L 24, s. 1) föreskrivs ett system för kommissionens kontroll av koncentrationer som har en gemenskapsdimension, vilka definieras i artiklarna 1 och 3 i denna förordning. Dessa koncentrationer ska anmälas till kommissionen innan de genomförs (artikel 4 i förordning nr 139/2004). Kommissionen prövar om de är förenliga med den gemensamma marknaden (artikel 2 i förordning nr 139/2004).

2 I artikel 2 i förordning nr 139/2004 föreskrivs följande:

”1. Koncentrationer som omfattas av denna förordning skall bedömas i enlighet med målen i denna förordning och på grundval av följande bestämmelser för att fastställa om de är förenliga med den gemensamma marknaden.

...

2. En koncentration som inte påtagligt skulle hämma den effektiva konkurrensen inom den gemensamma marknaden eller en väsentlig del av den, i synnerhet till följd av att en dominerande ställning skapas eller förstärks, skall förklaras förenlig med den gemensamma marknaden.

3. En koncentration som påtagligt skulle hämma den effektiva konkurrensen inom den gemensamma marknaden eller en väsentlig del av den, i synnerhet till följd av att en dominerande ställning skapas eller förstärks, skall förklaras oförenlig med den gemensamma marknaden.

...”

3 Förfarandet för kontroll av företagskoncentrationer har två skeden. Under det första skedet görs endast en inledande prövning av den planerade koncentrationen, och detta skede avslutas med ett beslut i den mening som avses i artikel 6 i förordning nr 139/2004.

4 I artikel 6.1 och 6.3 i förordning nr 139/2004 föreskrivs följande:

”1. Kommissionen skall pröva anmälan så snart den har mottagits.

- a) Om kommissionen finner att den anmälda koncentrationen inte omfattas av denna förordning skall den fastslå detta genom beslut.

- b) Om kommissionen finner att den anmälda koncentrationen omfattas av denna förordning men inte ger anledning till allvarliga tvivel beträffande dess förenlighet med den gemensamma marknaden, skall den besluta att inte göra invändningar mot den och skall förklara den förenlig med den gemensamma marknaden.

...

- c) ... om [kommissionen] finner att den anmälda koncentrationen omfattas av denna förordning och ger anledning till allvarliga tvivel beträffande dess förenlighet med den gemensamma marknaden, [ska kommissionen] besluta att inleda ett förfarande.

...

3. Kommissionen får återkalla det beslut som den har fattat enligt punkt 1 a eller 1 b om

- a) beslutet grundar sig på oriktiga uppgifter för vilka ett av de berörda företagen är ansvarigt eller om det har utverkats på ett bedrägligt sätt,

...”

5 Det är endast om allvarliga tvivel uppkommer efter den inledande prövningen, avseende huruvida koncentrationen är förenlig med den gemensamma marknaden, som kommissionen inleder en fördjupad prövning (andra skedet), i enlighet med artikel 6.1 c i förordning nr 139/2004.

6 Kommissionens befogenhet att fatta beslut i samband med förfarandet för en fördjupad prövning definieras i artikel 8 i förordning nr 139/2004. I denna föreskrivs följande:

”1. Om kommissionen finner att en anmäld koncentration uppfyller kriteriet i artikel 2.2 ... skall den fatta ett beslut enligt vilket koncentrationen förklaras förenlig med den gemensamma marknaden.

...

2. Om kommissionen sedan de berörda företagen har vidtagit ändringar finner att en anmäld koncentration uppfyller kriteriet i artikel 2.2 ... skall den fatta ett beslut enligt vilket koncentrationen förklaras förenlig med den gemensamma marknaden.

...

3. Om kommissionen finner att en koncentration uppfyller kriteriet i artikel 2.[3] ... skall den fatta ett beslut enligt vilket koncentrationen förklaras oförenlig med den gemensamma marknaden.

...

6. Kommissionen får återkalla det beslut som den har fattat enligt punkterna 1 eller 2 om

- a) förklaringen om förenlighet med den gemensamma marknaden grundar sig på oriktiga uppgifter för vilka ett av de berörda företagen är ansvarigt eller om den har erhållits på ett bedrägligt sätt ...”

7 I artikel 14.1 i förordning nr 139/2004 föreskrivs följande:

”1. Kommissionen får genom beslut ålägga ... företag eller företagssammanslutningar böter om högst 1 % av det berörda företags eller den berörda företagssammanslutningens sammanlagda omsättning ... om de uppsåtligen eller av oaktsamhet

a) lämnar oriktiga eller vilseledande uppgifter i en skrivelse, ett intyg, en anmälan eller en kompletterad anmälan

...”

8 I artikel 18.4 i förordning nr 139/2004 föreskrivs att ”[i] den mån kommissionen och medlemsstaternas behöriga myndigheter anser det nödvändigt får de inhämta yttranden även från andra fysiska eller juridiska personer” och att ”[f]ysiska eller juridiska personer som kan påvisa ett tillräckligt intresse i saken ... skall på begäran ha rätt att yttra sig.”

9 Enligt skäl 5 i kommissionens förordning (EG) nr 802/2004 av den 21 april 2004 om tillämpning av förordning nr 139/2004 (EUT L 133, s. 1) är ”[d]e anmälande parterna ...

skyldiga att fullständigt och korrekt redovisa för kommissionen de sakförhållanden och omständigheter som är relevanta för kommissionens beslut om den anmälda koncentrationen”. Härvid föreskrivs följande i artikel 4 i denna förordning:

”1. Anmälningar skall innehålla de upplysningar, inbegripet handlingar, som krävs i tillämpligt formulär i enlighet med vad som anges i bilagorna. Upplysningarna skall vara korrekta och fullständiga.

...”

10 I artikel 6.2 i förordning nr 802/2004 föreskrivs följande:

”... artikel 4 ... i denna förordning skall i tillämpliga delar gälla ... kompletterade anmälningar ...”

11 I artikel 16 i förordning nr 802/2004, som har rubriken ”Hörande av tredje man”, föreskrivs följande:

”1. Om tredje man skriftligen begär att få höras enligt artikel 18.4 andra meningen i förordning ... nr 139/2004 skall kommissionen underrätta tredje mannen skriftligen om förfarandets art och föremål och fastställa en tidsfrist inom vilken tredje mannen får framföra sina synpunkter skriftligen.

2. Tredje man som avses i punkt 1 skall framföra sina synpunkter skriftligen inom den fastställda tidsfristen. Kommissionen får vid behov ge en sådan tredje man möjlighet att delta vid ett formellt muntligt hörande, om tredje mannen så har begärt i sina skriftliga kommentarer. Den får även i andra fall ge en sådan tredje man möjlighet att framföra sina synpunkter muntligen.

3. Kommissionen får även ge varje annan fysisk eller juridisk person möjlighet att framföra sina synpunkter skriftligen eller muntligen, inbegripet vid ett formellt muntligt hörande.”

Bakgrund till tvisten

I — Parterna i förfarandet och i koncentrationen

¹² Förevarande talan har väckts gemensamt av Nederlandse Vakbond Varkenshouders (NVV), Marius Schep och Nederlandse Bond van Handelaren in Vee (NBHV) (nedan gemensamt kallade sökandena).

¹³ NVV är en nederländsk branschorganisation som bildats för att företräda svinuppfödare och tillvarata deras intressen. Organisationen har omkring 3 000 medlemmar och företräder ungefär 50 procent av samtliga svinuppfödare i Nederländerna.

¹⁴ Marius Schep föder upp svin och är medlem i NVV.

- 15 NBHV är en sammanslutning som företräder och tillvaratar kreaturshandlars, inbegripet svinhandlars, intressen. Medlemmarna är regionala sammanslutningar av kreaturshandlare. NBHV företräder omkring 70 procent av de registrerade svinhandlarna i Nederländerna.
- 16 Sovion NV är ett nederländskt företag som driver slakteriverksamhet för kreatur och svin och verksamhet i form av tillverkning, bearbetning och saluföring av köttprodukter samt bearbetning av animaliska biprodukter.
- 17 Hendrix Meat Group (HMG) är ett företag som är verksamt främst i Nederländerna, och även detta företag driver slakteriverksamhet för svin och verksamhet i form av tillverkning, bearbetning och saluföring av köttprodukter.

II — *Det administrativa förfarandet*

- 18 Den 18 november 2004 mottog kommissionen en anmälan i enlighet med artikel 4.1 i förordning nr 139/2004 om en planerad koncentration (nedan kallad koncentrationen). Anmälan innehöll uppgift om att Sovion hade för avsikt att förvärva fullständig kontroll över hela HMG (nedan gemensamt kallade parterna i koncentrationen).
- 19 Den 24 november 2004 sände kommissionen de berörda aktörerna på marknaden (konkurrenter, köpare, leverantörer och branschorganisationer) i flera europeiska länder ett detaljerat frågeformulär för att kartlägga koncentrationens inverkan på konkurrensen.

- 20 NVV mottog det ovannämnda frågeformuläret på engelska den 25 november 2004. På uttrycklig begäran från NVV, av den 26 november 2004, sändes en version på nederländska av samma frågeformulär till denna organisation.
- 21 Kommissionen uppmanade, genom ett meddelande som offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 26 november 2004, berörda utomstående parter att inom tio dagar lämna synpunkter på koncentrationen.
- 22 I skrivelse av den 30 november 2004 ingav NBHV reservation mot koncentrationen.
- 23 Den 2 december 2004 angav NVV, som svar på kommissionens frågeformulär, att ett beslut om att koncentrationen var förenlig med den gemensamma marknaden skulle medföra att Sovion skulle komma att förvärva en dominerande ställning på den relevanta geografiska marknaden, som var begränsad till Nederländerna.
- 24 Den 10 december 2004 hölls ett sammanträde mellan å ena sidan kommissionen och å andra sidan NVV och NBHV. De sistnämnda framförde vid detta tillfälle på nytt sina invändningar mot koncentrationen. Till följd av detta sammanträde sände kommissionen samma dag frågor till företrädarna för parterna i koncentrationen med avseende på de punkter som utgjorde föremål för diskussionen med NVV och NBHV.
- 25 NBHV sände den 16 december 2004 kommissionen en skrivelse som innehöll en sammanfattning av NBHV:s inställning och dess invändningar mot koncentrationen.

- 26 NVV och NBHV bestred i en skrivelse av den 21 december 2004 innehållet i en av de skrivelser som parterna i koncentrationen hade sänt till kommissionen under det administrativa förfarandet, nämligen en förklaring av S. BM. J. (nedan kallad J.), som var generalsekreterare för Productschappen Vee, Vlees en Eieren (offentligrättslig organisation för kreaturs-, kött- och äggmarknaden) (nedan kallad PVVE).
- 27 Genom beslut av den 21 december 2004 om att förklara en koncentration förenlig med den gemensamma marknaden (ärende COMP/M.3605 – Sovion/HMG) (EUT C 28, s. 2) (nedan kallat det angripna beslutet), som antogs med stöd av artikel 6.1 b i förordning nr 139/2004, tillät kommissionen koncentrationen, utan att besluta om att inleda förfarandets andra skede.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 28 Sökandena har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 14 april 2005.
- 29 I skrivelse av den 13 juli 2005 har sökandena begärt att förstainstansrätten, i enlighet med artikel 64.3 d i rättegångsreglerna, som en åtgärd för processledning ska förelägga kommissionen att förete samtliga handlingar som har samband med förevarande mål och att sända sökandena en kopia.
- 30 Kommissionen har den 5 augusti 2005 ingett sitt svaromål och i särskild handling yttrat sig över begäran om åtgärder för processledning.

- 31 I en handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 30 augusti 2005 har Sovion ansökt om att få intervensera i förevarande förfarande till stöd för kommissionens yrkanden.
- 32 Genom beslut av den 13 oktober 2005 biföll ordföranden för förstainstansrättens tredje avdelning Sovions ansökan om intervention. Sovion ingav sin interventionsinlaga den 31 januari 2006. Kommissionen och sökandena har yttrat sig över interventionsinlagan den 30 mars respektive den 8 maj 2006.
- 33 I ett telefaxmeddelande av den 10 maj 2006 har kommissionen angett att sökandenas yttranden över interventionsinlagan inte begränsades till innehållet i denna inlaga, utan även avsåg dupliken. Kommissionen har därför begärt att förstainstansrätten antingen inte ska föra in yttrandena avseende dupliken i handlingarna i målet eller att den ska ge kommissionen möjlighet att yttra sig skriftligen över dessa yttranden.
- 34 I skrivelse från förstainstansrättens kansli av den 9 juni 2006, med förbehåll för huruvida de ifrågasvarande punkterna i de ovannämnda yttrandena kunde prövas i sak, uppmanades kommissionen att yttra sig skriftligen.
- 35 Det skriftliga förfarandet avslutades med att kommissionen ingav de ovannämnda yttrandena den 30 juni 2006.
- 36 Som en åtgärd för processledning som delgavs den 1 april 2008 begärde förstainstansrätten att kommissionen skulle inkomma med en förteckning över dem som besvarat det ovannämnda frågeformuläret av den 24 november 2004 samt med en kopia av samtliga svar på frågorna i punkt 8 i detta frågeformulär. Kommissionen sände de begärda handlingarna till förstainstansrätten den 22 april 2008.

37 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 22 maj 2008. De handlingar som intervenienten ingav under förhandlingen fördes inte in bland handlingarna i målet.

38 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten ska

- ogiltigförklara det angripna beslutet, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

39 Kommissionen och intervenienten har yrkat att förstainstansrätten ska

- avvisa talan med avseende på Marius Schep och NBHV,
- ogilla talan med avseende på NVV, och
- förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

I — *Upptagande till sakprövning*

A — *Parternas argument*

- 40 Kommissionen har åberopat två rättegångshinder avseende bristande talerätt beträffande Marius Schep och att talan har väckts för sent beträffande NBHV. Kommissionen har emellertid inledningsvis bedömt frågan huruvida det när flera sökande, i likhet med i förevarande mål, har väckt talan är nödvändigt att bedöma huruvida samtliga sökande har talerätt när den talan som väckts av en av dem kan prövas i sak.
- 41 Kommissionen har hävdat att en talan kan avvisas med avseende på en part, även om flera parter har väckt talan (förstainstansrättens dom av den 21 mars 2002 i mål T-131/99, Shaw och Falla mot kommissionen, REG 2002, s. II-2023). Kommissionen har emellertid medgett att förstainstansrätten i dom av den 8 juli 2003, i mål T-374/00, Verband der freien Rohrwerke m.fl. (REG 2003, s. II-2275, punkt 57), efter att ha konstaterat att en av sökandena var direkt och personligen berörd av ett beslut som kommissionen fattat med stöd av förordningen om kontroll av företagskoncentrationer, slog fast att det saknades anledning att bedöma om de andra sökandena hade talerätt, trots att flera sökande väckt talan mot detta beslut.
- 42 Enligt kommissionen ska emellertid talerätt styrkas med avseende på varje sökande i förevarande mål, trots att NVV:s talan förmodligen kan prövas i sak. Till stöd för detta ställningstagande har kommissionen först och främst hänvisat till att invändningen i den andra grunden med nödvändighet är subjektiv. Denna invändning hänför sig till att sökandena inte hade tillfälle att i tillräcklig mån framlägga sina synpunkter under det administrativa förfarandet. Kommissionen har för det andra hänvisat till att en individuell bedömning av sökandenas talerätt gör det möjligt att avgöra frågan om

rättegångskostnaderna i vederbörlig ordning. För det tredje har kommissionen hänvisat till att det är nödvändigt att undvika att kommissionen, om en av de sökande som saknar talerätt eventuellt överklagar, hindras att för första gången åberopa att denne saknar talerätt.

- 43 Sökandena har genmält att det saknas anledning att styrka talerätt individuellt för varje sökande samt att sökandena tillsammans och var och en för sig i vart fall har talerätt i förevarande mål.

B — *Förstainstansrättens bedömning*

- 44 Förstainstansrätten anger först och främst att NVV:s talerätt inte har ifrågasatts i förevarande mål. Såsom kommissionen har medgett i sina inlagor är NVV direkt och personligen berört, eftersom detta företag företräder företaget som levererar levande svin för slakt till parterna i koncentrationen och eftersom det deltog aktivt i det administrativa förfarandet. Det föreligger därför inte något tvivel om att NVV:s talan kan prövas i sak.

- 45 Enligt fast rättspraxis saknas anledning att bedöma om de andra sökandena har talerätt när det är fråga om en och samma talan som väckts av flera sökande och talan kan prövas i sak med avseende på en av dem (se, för ett motsvarande synsätt, domstolens dom av den 24 mars 1993 i mål C-313/90, CIREFS m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-1125, punkt 31; svensk specialutgåva, volym 14, s. I-83, förstainstansrättens dom i det ovan i punkt 41 nämnda målet Verband der freien Rohrwerke m.fl. mot kommissionen, punkt 57, och av den 9 juli 2007 i mål T-282/06, Sun Chemical Group m.fl. mot kommissionen, REG 2007, s. II-2149, punkt 49 och följande punkter).

- 46 Grundvalen för denna rättspraxis utgörs av processekonomiska överväganden och av den omständigheten att förstainstansrätten i allmänhet måste göra en prövning i sak av samtliga grunder för ogiltigförklaring och anförda argument i sin helhet när flera sökande har väckt en enda talan, även om en eller annan av sökandena inte har talerätt (se, för ett motsvarande synsätt, domen i det ovan i punkt 45 nämnda målet Sun Chemical Group m.fl. mot kommissionen, punkterna 51 och 52).
- 47 Förstainstansrätten har visserligen i vissa mål gjort åtskillnad mellan sökandena med avseende på huruvida talan kan prövas i sak (se, för ett motsvarande synsätt, domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Shaw och Falla mot kommissionen, punkt 12, förstainstansrättens beslut av den 10 mars 2005 i de förenade målen T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, T-245/00–T-248/00, T-250/00, T-252/00, T-256/00–T-259/00, T-265/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, T-274/00–T-276/00, T-281/00, T-287/00 och T-296/00, Gruppo ormeggiatori del porto di Venezia m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. II-787, punkt 38). Denna åtskillnad grundades emellertid på processekonomiska överväganden i likhet med den rättspraxis som anförts ovan i punkt 45 (domen i det ovan i punkt 45 nämnda målet Sun Chemical Group m.fl. mot kommissionen, punkt 51).
- 48 I förevarande mål skulle emellertid separata prövningar av huruvida respektive sökandes talan kan prövas i sak vara oförenligt med sådana överväganden. Den talan som NVV, Marius Schep och NBHV väckt gemensamt innehåller nämligen inte grunder eller argument som berör endast en av dem, vilket innebär att en eller flera grunder eller argument inte skulle kunna bedömas, om talan skulle avvisas med avseende på någon av sökandena. Om talan således kan prövas i sak med avseende på NVV, men bör avvisas med avseende på Marius Schep och NBHV, ska förstainstansrättens prövning i vart fall omfatta samtliga grunder och argument som åberopats i målet. Med beaktande av dessa överväganden saknas skäl att bedöma huruvida talan kan prövas i sak med avseende på NBHV och Marius Schep.

II — *Prövning i sak*

49 Till stöd för sin talan har sökandena åberopat två grunder avseende för det första åsidosättande av artiklarna 2, 6 och 8 i förordning nr 139/2004 och för det andra att kommissionen åsidosatte motiveringsskyldigheten (artikel 253 EG) och omsorgsplikten.

A — *Den första grunden: Åsidosättande av artiklarna 2, 6 och 8 i förordning nr 139/2004*

50 Den första grunden, som avser åsidosättande av artiklarna 2, 6 och 8 i förordning nr 139/2004, består av fyra delar, varav den första och den fjärde emellertid enligt sökandena själva måste prövas tillsammans. Genom den andra och den tredje delgrunden har sökandena ifrågasatt definitionen av relevanta geografiska marknader i det angripna beslutet. Enligt denna definition motsvaras den geografiska dimensionen av de två ifrågavarande produktmarknaderna, nämligen marknaderna för köp av levande svin och suggor avsedda för slakt, de områden som är belägna inom en radie av 150 kilometer runt de tre huvudsakliga områdena för svinuppfödning i Nederländerna (Twente, Achterhoek, och norra Brabant). Centrum i dessa tre cirklar utgörs av de tre städer som är belägna mitt i dessa tre regioner, nämligen Enschede, Doetinchem respektive Eindhoven (punkterna 25 och 44 i det angripna beslutet). I den första och den fjärde delen av den första grunden har sökandena gjort gällande att kommissionen, på grund av att den ovannämnda definitionen av den geografiska marknaden är oriktig, gjorde en felaktig konkurrensbedömning i det angripna beslutet och därför drog den felaktiga slutsatsen att någon dominerande ställning inte förelåg och att koncentrationen var förenlig med den gemensamma marknaden.

51 Förstainstansrätten erinrar härvid först och främst om att en adekvat definition av den relevanta marknaden är ett nödvändigt villkor som måste vara uppfyllt innan en anmäld företagskoncentrations inverkan på konkurrensen bedöms med tillämpning av bestämmelserna om gemenskapskontroll av sådana koncentrationer som avses i förevarande mål (se, för ett motsvarande synsätt, domstolens dom av den 31 mars 1998 i de förenade målen C-68/94 och C-30/95, Frankrike m.fl. mot kommissionen, kallad Kali & Salz, REG 1998, s. I-1375, punkt 143 och förstainstansrättens dom av den 6 juni 2002 i mål T-342/99, Airtours mot kommissionen, REG 2002, s. II-2585, punkt 19).

- 52 Såsom framgår av både artikel 9.7 i förordning nr 139/2004 och punkt 8 i kommissionens tillkännagivande om definitionen av relevant marknad i gemenskapens konkurrenslagstiftning (EGT C 372, 1997, s. 5) (nedan kallat meddelandet om den relevanta marknaden), omfattar den relevanta geografiska marknaden det område inom vilket de berörda företagen tillhandahåller de relevanta produkterna eller tjänsterna, inom vilket konkurrensvillkoren är tillräckligt likartade och som kan skiljas från angränsande geografiska områden, framför allt på grund av att konkurrensvillkoren skiljer sig väsentligt från villkoren inom andra geografiska områden. I samband med definitionen av den geografiska marknaden ska flera omständigheter beaktas, såsom de berörda varornas eller tjänsternas beskaffenhet och egenskaper, till eventuella hinder för inträde på marknaden, till konsumentpreferenser samt till att det föreligger väsentliga skillnader i företagens marknadsandelar eller betydande prisskillnader mellan det berörda området och angränsande områden (förstainstansrättens dom av den 30 september 2003 i de förenade målen T-346/02 och T-347/02, Cableuropa m.fl. mot kommissionen, REG 2003, s. II-4251, punkt 115).
- 53 Enligt fast rättspraxis har kommissionen ett visst utrymme för skönsmässig bedömning, särskilt med avseende på ekonomiska bedömningar, enligt de materiella bestämmelserna om gemenskapskontroll av koncentrationer och i synnerhet enligt dem som avser bedömningen av koncentrationer, såsom artikel 2 i förordning nr 139/2004. Gemenskapsdomstolens prövning av hur denna befogenhet att företa skönsmässiga bedömningar har utövats är av grundläggande betydelse för att definiera bestämmelserna om företagskoncentrationer och ska genomföras med beaktande av det utrymme för skönsmässig bedömning som ligger till grund för de bestämmelser av ekonomisk karaktär som utgör en del av ordningen beträffande koncentrationer (domstolens dom i de ovan i punkt 51 nämnda förenade målen Kali & Salz, punkterna 223 och 224, och av den 15 februari 2005 i mål C-12/03 P, kommissionen mot Tetra Laval, REG 2005, s. I-987, punkt 38, förstainstansrättens dom av den 25 mars 1999 i mål T-102/96, Gencor mot kommissionen, REG 1999, s. II-753, punkterna 164 och 165, domen i det ovan i punkt 51 nämnda målet Airtours mot kommissionen, punkt 64, och dom av den 14 december 2005 i mål T-210/01, General Electric mot kommissionen, REG 2005, s. II-5575, punkt 60). I synnerhet kan gemenskapsdomstolen endast göra en begränsad prövning av definitionen av den relevanta marknaden, eftersom kommissionen har gjort komplicerade ekonomiska bedömningar med anledning av denna definition (se, för ett motsvarande synsätt, förstainstansrättens dom av den 17 september 2007 i mål T-201/04, Microsoft mot kommissionen, REG 2007, s. II-3601, punkt 482).
- 54 Kommissionen har visserligen ett utrymme för skönsmässig bedömning i ekonomiska frågor. Detta innebär emellertid inte att gemenskapsdomstolen inte ska pröva kommissionens tolkning av ekonomiska uppgifter. Gemenskapsdomstolen ska nämligen inte bara pröva huruvida den bevisning som åberopats är materiellt riktig,

tillförlitlig och samstämmig, utan även huruvida denna bevisning utgör samtliga relevanta uppgifter som ska beaktas för att bedöma en komplicerad situation och huruvida den kan ligga till grund för de slutsatser som dragits (domen i det ovan i punkt 53 nämnda målet kommissionen mot Tetra Laval, punkt 39).

55 Sökandenas argument ska således bedömas mot bakgrund av dessa överväganden.

1. Huruvida den första grunden är oklar

a) Parternas argument

56 Kommissionen anser inledningsvis, med stöd av intervenienten, att den förevarande grunden är oklar.

57 Kommissionen har härvid gjort gällande att sökandena i ansökan i alltför allmänna ordalag hänvisat dels till "sin skriftväxling med [kommissionen]" samt till omständigheter och argument som anförts där (bilagorna A.6–A.24), dels till vissa "kompletterande handlingar" (bilagorna A.26–A.39) som skulle ha till syfte att "ytterligare klargöra" det ställningstagande som redan utformats under det administrativa förfarandet. Dessa hänvisningar är inte förenliga med artikel 44.1 c i rättegångsreglerna. Enligt denna bestämmelse fordras att föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för densamma ska anges i ansökan. Förstainstansrätten bör därför inte beakta denna grund.

58 Kommissionen har för det andra hävdad att inte heller bilagorna A.26–A.38 och bilagorna C.4–C.7 kan beaktas, eftersom de inte gavs in under det administrativa förfarandet. Enligt kommissionen följer det nämligen av rättspraxis att lagenligheten i ett beslut ska bedömas mot bakgrund av den bevisning som kommissionen kunde ha tillgång till när den fattade beslutet (domstolens dom av den 7 februari 1979 i de förenade målen 15/76 och 16/76, Frankrike mot kommissionen, REG 1979, s. 321, punkt 7, svensk specialutgåva, volym 4, s. 287, förstainstansrättens dom av den 22 oktober 1996 i de förenade målen T-79/95 och T-80/95, SNCF och British Railways mot kommissionen, REG 1996, s. II-1491, punkt 48). Sökanden kan således inte göra gällande omständigheter vid gemenskapsdomstolen som kommissionen inte fått kännedom om under det administrativa förfarandet (domstolens dom av den 14 september 1994 i de förenade målen C-278/92–C-280/92, Spanien mot kommissionen, REG 1994, s. I-4103, punkt 31, och av den 13 juni 2002 i mål C-382/99, Nederländerna mot kommissionen, REG 2002, s. I-5163, punkterna 49 och 76).

59 Sökandena har genmält att de i samband med ansökan har framställt de väsentliga faktiska och rättsliga omständigheter som åberopats till stöd för ansökan på ett sätt som inte kan betecknas som summariskt, utan på ett sammanhängande och begripligt sätt. De har vidare hävdad att kommissionen hade kännedom om de synpunkter som sökandena gjorde gällande under det administrativa förfarandet. Den omständigheten att kommissionen inte hade kännedom om vissa handlingar när det angripna beslutet fattades saknar härvidlag betydelse. Förstainstansrätten är därför skyldig att undersöka samtliga bilagor.

b) Förstainstansrättens bedömning

60 Vad först och främst avser hänvisningen till bilagorna, erinrar förstainstansrätten om att enligt artikel 21 i domstolens stadga och artikel 44.1 c i rättegångsreglerna ska alla ansökningar innehålla uppgifter om föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för densamma. Enligt fast rättspraxis krävs, för att en talan ska kunna tas upp till sakprövning, att de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheterna som talan grundas på åtminstone kortfattat, men på ett konsekvent och begripligt sätt, framgår av innehållet i själva ansökan. Själva texten i ansökan kan visserligen stödjas och kompletteras på särskilda punkter genom hänvisningar till vissa avsnitt i handlingar som bifogas, men en allmän hänvisning till andra skrivelser kan, även om dessa handlingar bifogas ansökan, inte uppväga att sådana grundläggande uppgifter om den rättsliga argumentationen saknas som enligt de ovan angivna bestämmelserna måste anges i ansökan (domstolens dom av den 28 juni 2005 i de förenade målen C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P,

Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. I-5425, punkterna 93–100, se, avseende kontroll av företagskoncentrationer, även förstainstansrättens dom av den 21 september 2005 i mål T-87/05, EDP mot kommissionen, REG 2005, s. II-3745, punkt 155, och av den 14 december 2005 i mål T-209/01, Honeywell mot kommissionen, REG 2005, s. II-5527, punkterna 56 och 57 och där angiven rättspraxis).

- 61 Det ankommer inte heller på förstainstansrätten att i bilagorna söka efter och fastställa de grunder som den skulle kunna anse att talan stöder sig på, eftersom bilagorna enbart ska tjäna som bevismaterial och som ett medel för målets utredning (domen i de ovan i punkt 60 nämnda förenade målen Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, punkt 97, och domen i det ovan i punkt 60 nämnda målet Honeywell mot kommissionen, punkt 57). Att bilagorna enbart ska tjäna som bevismaterial och som medel för målets utredning innebär att när en bilaga innehåller uppgifter om rättsliga omständigheter som görs gällande i vissa grunder i ansökan, ska dessa omständigheter återfinnas i den inlaga till vilken denna bilaga fogats eller åtminstone vara tillräckligt tydligt angivna i denna inlaga (domen i de ovan i punkt 60 nämnda förenade målen Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, punkt 99).
- 62 Mot bakgrund av den rättspraxis som förstainstansrätten erinrat om ovan, kan hänvisningar till bilagorna beaktas, för det första, endast i den mån de stöder eller kompletterar argument som sökandena uttryckligen åberopat i sina inlagor och, för det andra, i den mån det är möjligt för förstainstansrätten att exakt fastställa vilka delar i dessa bilagor som sökandena grundat sina invändningar mot koncentrationen på, eller vilka argument som kompletterar grunderna i inlagorna (se, för ett motsvarande synsätt, domen i det ovan i punkt 53 nämnda målet Microsoft mot kommissionen, punkt 99).
- 63 Vad för det andra avser de bilagor som inte ingetts under det administrativa förfarandet, finner förstainstansrätten att kommissionen i detta sammanhang inte har fog för att generellt åberopa den rättspraxis som anges ovan i punkt 58 mot samtliga dessa bilagor. En bilaga ska beaktas vid prövningen, i den mån den omständigheten att denna bilaga inges inte innebär ett försök att ändra de rättsliga och faktiska omständigheter som förelades kommissionen inför antagandet av det angripna beslutet, utan görs för att

grunda en argumentation i syfte att tillvarata rätten till försvar (se, för ett motsvarande synsätt, domen i det ovan i punkt 60 nämnda målet EDP mot kommissionen, punkt 158).

64 Det är således mot bakgrund av dessa överväganden som förstainstansrätten i förevarande mål ska beakta de bilagor som inte ingavs under det administrativa förfarandet.

2. Huruvida artikel 8 i förordning nr 139/2004 åsidosatts

65 Kommissionen har vidare hävdats att det är uppenbart att talan inte kan vinna bifall på den första grunden till den del denna avser ett åsidosättande av artikel 8 i förordning nr 139/2004, eftersom det angripna beslutet antogs uteslutande på grundval av artikel 6.1 b i förordning nr 139/2004. Sökandena har genmält att det är befogat att åberopa artikel 8 i förordning nr 139/2004, eftersom kommissionen borde ha inlett förfarandets andra skede som leder till att ett beslut antas med stöd av artikel 8.3 i förordning nr 139/2004.

66 Det ska härvid, såsom nämnts ovan i punkt 3 och följande punkter, erinras om att förfarandet för gemenskapskontroll av företagskoncentrationer i enlighet med förordning nr 139/2004 utgörs av två skeden. Det första skedet av förfarandet avslutas med ett beslut som antas på grundval av artikel 6.1 a, b respektive c i förordning nr 139/2004 beroende på vilken slutsats kommissionen kommer till i slutet av detta skede. Det är endast om kommissionen konstaterar att den anmälda koncentrationen omfattas av den ovannämnda förordningen och ger anledning till allvarliga tvivel beträffande koncentrationens förenlighet med den gemensamma marknaden som kommissionen beslutar att inleda förfarandets andra skede som, i enlighet med andra meningarna i artikel 6.1 c i förordning nr 139/2004, ska ”avslutas genom ett beslut enligt artikel 8.1–8.4, om inte de berörda företagen på ett för kommissionen tillfredsställande sätt visat att de har avbrutit koncentrationen”.

67 Det ska således konstateras att, enligt förordning nr 139/2004, den rättsliga grunden för de beslut som kommissionen fattade i samband med det första skedet av förfarandet utgörs av artikel 6 i förordning nr 139/2004 samt att den rättsliga grunden för de beslut som fattades i samband med det andra skedet av förfarandet utgörs av artikel 8 i denna förordning. Dessa båda artiklar ska tolkas mot bakgrund av de kriterier som anges i artikel 2 i samma förordning.

68 Eftersom kommissionen i slutet av det första skedet i förevarande mål ansåg att koncentrationen inte gav anledning till allvarliga tvivel beträffande dess förenlighet med den gemensamma marknaden, hade den fog för att grunda sitt beslut om tillstånd på artikel 6.1 b i förordning nr 139/2004. Även om kommissionen hade kommit fram till den motsatta slutsatsen och hade beslutat att inleda förfarandets andra skede, hade den varit skyldig att fatta beslut på grundval av artikel 6 i den ovannämnda förordningen, nämligen på artikel 6.1 c och inte på artikel 8 i densamma. Kommissionen hade således inte i något fall kunnat fatta beslut på grundval av artikel 8 i förordning nr 139/2004 i slutet av det första skedet i förfarandet. Det är således inte relevant att åberopa denna artikel i detta sammanhang. Förstainstansrätten finner därför att det är uppenbart att talan inte kan vinna bifall på den första grunden, eftersom denna avser åsidosättande av artikel 8 i förordning nr 139/2004.

3. Den första grundens andra del: Huruvida suggor påstås ingå i definitionen av den geografiska marknaden med avseende på köp av levande svin avsedda för slakt

a) Parternas argument

69 I den första grundens andra del har sökandena anfört först och främst att kommissionen i definitionen av den relevanta produktmarknaden i det angripna beslutet med fog gjorde åtskillnad mellan marknaden för köp av levande svin avsedda för slakt och marknaden för köp av levande suggor avsedda för slakt. Kommissionen gjorde emellertid en uppenbart oriktig bedömning, eftersom den otillbörligt beaktade

suggor i definitionen av den geografiska marknaden med avseende på köp av svin, liksom vid bedömningen av koncentrationens inverkan på konkurrensen på samma marknad.

- 70 Enligt sökandena borde kommissionen nämligen, efter att ha fastställt de relevanta produktmarknaderna, ha undersökt den relevanta geografiska marknaden för varje produktmarknad för sig. Kommissionen borde därför ha undersökt den geografiska marknaden för köp av suggor för sig och den geografiska marknaden för köp av levande svin avsedda för slakt för sig, eftersom dessa två produkter inte är utbytbara. Till stöd för sitt påstående har sökandena hänvisat till punkterna 44 och 53 i det angripna beslutet samt till fotnot nr 6 på sidan 4 i detta beslut.
- 71 Kommissionen anser att förevarande invändning har grundats på en oriktig tolkning av det angripna beslutet och att den därför inte kan godtas.

b) Förstainstansrättens bedömning

- 72 Först och främst ska de relevanta delarna av det angripna beslutet bedömas. I punkterna 13–16 i detta beslut, som avser definitionen av produktmarknaderna, gjorde kommissionen efter en marknadsundersökning och i strid med uppfattningen hos parterna i koncentrationen gällande att köp av svin och köp av suggor avsedda för slakt utgjorde två olika produktmarknader.
- 73 Beträffande den geografiska marknaden gjorde kommissionen därefter gällande att "vad gäller definitionen av den geografiska marknaden ska svin och suggor bedömas tillsammans, eftersom samma bedömning gäller för båda produktmarknaderna" (se fotnot nr 6 på sidan 4 i det angripna beslutet). På grundval av detta ställningstagande utvecklade kommissionen i punkterna 17–43 i det angripna beslutet sin bedömning av definitionen av den geografiska marknaden uteslutande med avseende på marknaden för köp av svin. Efter denna bedömning kom kommissionen i punkt 44 i det angripna beslutet, efter att uttryckligen ha hänvisat till ovannämnda fotnot nr 6, till slutsatsen att

definitionen för den geografiska marknaden för köp av svin skulle tillämpas även på marknaden för köp av suggor.

- 74 Beträffande undersökningen av koncentrationens inverkan på konkurrensen gjorde kommissionen däremot separata bedömningar för de båda marknaderna och gjorde åtskillnad mellan, å ena sidan, konkurrensbedömningen för marknaden för köp av svin (punkterna 46–51 i det angripna beslutet) och, å andra sidan, konkurrensbedömningen för marknaden för köp av suggor (punkterna 52–53 i det angripna beslutet). Efter denna bedömning kom kommissionen till slutsatsen att koncentrationen inte kunde ge upphov till konkurrensproblem på någon av de båda marknaderna (punkt 54 i det angripna beslutet).
- 75 Bedömningen av de relevanta delarna av det angripna beslutet utvisar att kommissionen inte blandade samman marknaden för köp av svin och marknaden för köp av suggor och att den inte heller ansåg att marknaden för köp av suggor utgjorde en underavdelning till marknaden för köp av svin. Detta gäller både i samband med definitionen av den geografiska marknaden och vid konkurrensbedömningen av koncentrationens inverkan.
- 76 Beträffande definitionen av den geografiska marknaden på grundval av antagandet att bedömningen kunde vara densamma för de två produktmarknaderna, utvecklade kommissionen uttryckligen överväganden beträffande den geografiska dimensionen för marknaden för köp av svin och tillämpade därefter dessa på marknaden för köp av suggor. Det ska härvid anges att sökandena inte har visat att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning genom att agera på detta sätt. Sökandena har dessutom inte heller förklarat på vad sätt kommissionen beaktade köp av suggor i samband med definitionen av den geografiska marknaden för köp av svin och inte heller på vad sätt detta skulle ha inneburit att dess bedömning med avseende på definitionen av de ovannämnda geografiska marknaderna var felaktig.

77 Vad gäller den sammanblandning av de två relevanta produktmarknaderna som kommissionen påstås ha gjort i samband med konkurrensbedömningen av koncentrationens inverkan, framgår det mycket tydligt av det angripna beslutet att kommissionen gjorde två fullständigt åtskilda bedömningar avseende de två relevanta marknaderna. Sökandena kan därför inte klandra kommissionen för att ha blandat samman de båda marknaderna i detta avseende. Det är riktigt att den mening, i punkt 53 i det angripna beslutet, där det anges att "konkurrensbedömningen av marknaden för svin är således i ännu högre grad tillämplig på marknaden för suggor" hade kunnat formuleras bättre. Det framgår emellertid av denna meningssammanhang att kommissionen med hänsyn till att parterna i koncentrationen hade mycket små marknadsandelar på de relevanta marknaderna – mindre än 20 procent – och till att koncentrationen därför inte riskerade att hämma en effektiv konkurrens (skäl 32 i förordning nr 139/2004), ansåg att det inte var nödvändigt att genomföra en sådan konkurrensbedömning som den som gjordes i punkterna 48–51 i det angripna beslutet med avseende på marknaden för köp av svin.

78 Med beaktande av vad ovan anförts kan talan inte vinna bifall såvitt avser den första grundens andra del.

4. Den första grundens tredje del: Huruvida omständigheter som är väsentliga för definitionen av den geografiska marknaden inte bedömts eller felaktiga slutsatser dragits av dessa

79 Sökandena har klandrat kommissionen för att den gjorde flera oriktiga bedömningar i samband med definitionen av den ifrågavarande geografiska marknaden som angetts ovan i punkt 50, eftersom den inte beaktade vissa omständigheter som sökandena hade åberopat under det administrativa förfarandet eller åtminstone eftersom den drog felaktiga slutsatser av dessa. Enligt sökandena var dessa omständigheter emellertid väsentliga för definitionen av den geografiska marknaden och gjorde det möjligt att visa att de ifrågavarande produktmarknaderna hade en nationell dimension motsvarande Nederländernas territorium. Dessa omständigheter, som nedan ska undersökas i detalj, består för det första i att tyska och nederländska svin inte är utbytbara, för det andra i att det inte finns något samband mellan variationerna i skillnaderna mellan inköpspriset för svin i Tyskland och i Nederländerna samt exporten mellan dessa båda länder, för det

tredje i följderna av epizootier som medför att marknaden blir nationell, för det fjärde i att ytterligare veterinära krav och andra exporthinder, för det femte i att transportsträckorna i allmänhet är kortare än den radie av 150 kilometer som kommissionen beaktade, för det sjätte i att politiska påtryckningar föreligger och för det sjunde i Nederländse Mededingsautoriteits (nederländsk konkurrensmyndighet) tidigare beslutspraxis.

80 Förstainstansrätten erinrar härvid om att domstolsprövningen av kommissionens bedömningar i fråga om definitionen av referensmarknader enligt fast rättspraxis avser prövningen av huruvida det föreligger en uppenbart oriktig bedömning (domen i de ovan i punkt 52 nämnda förenade målen Cableuropa m.fl. mot kommissionen, punkt 119, se, för ett motsvarande synsätt, även domen i det ovan i punkt 51 nämnda målet Airtours mot kommissionen, punkterna 26 och 32). Ur ekonomisk synvinkel utgör utbytbarheten på efterfrågesidan den mest omedelbara och effektiva begränsningen vid definitionen av den relevanta marknaden (förstainstansrättens dom av den 4 juli 2006 i mål T-177/04, easyJet mot kommissionen, REG 2006, s. II-1931, punkt 99, samt punkt 13 i meddelandet om den relevanta marknaden).

81 Före bedömningen av sökandenas invändningar beträffande var och en av de omständigheter som nämnts ovan i punkt 79, ska förstainstansrätten undersöka kommissionens argument att sökandenas invändningar avser enbart den geografiska marknaden för köp av svin och inte marknaden för köp av sugor, eftersom sökandena i sina inlagor endast hänvisat till den förstnämnda marknaden. Förstainstansrätten anger härvid att sökandenas invändningar avser den bedömning som kommissionen gjorde i det angripna beslutet i samband med definitionen av den geografiska marknaden. Kommissionen tillämpade, såsom ovan angetts i samband med den första grundens andra del, denna definition på båda de relevanta produktmarknaderna. Det framgår inte av sökandenas inlagor att de haft för avsikt att begränsa sina invändningar till en av de båda produktmarknaderna. Kommissionens argument kan därför inte godtas.

a) Huruvida svin som är avsedda för den tyska marknaden och svin som är avsedda för den nederländska marknaden inte är utbytbara

Parternas argument

82 Enligt sökandena begick kommissionen ett fel när den i samband med definitionen av den geografiska marknaden inte beaktade omständigheten att slaktsvin avsedda för den tyska marknaden och slaktsvin avsedda för den nederländska marknaden inte var utbytbara. Att de inte är utbytbara beror på att nederländska och tyska svin har olika vikt och på att det är fråga om olika typer av svin eller olika svinraser. Med hänsyn till dessa skillnader föredrar de tyska slakterierna tyska svin framför utländska. En nederländsk uppfödare kan därför inte ersätta ett nederländskt slakteri med ett tyskt och bara en mycket liten del av de nederländska svinen importeras till tyska slakterier.

83 För att uppnå en optimal prisskillnad för nederländska svin som säljs i Tyskland måste dessa svin fullt motsvara de tyska slakteriernas krav, och de måste därför med hjälp av genetiskt urval födas upp särskilt för att motsvara kraven på den tyska marknaden. Om svinen inte motsvarar kraven på den tyska marknaden, är det endast ekonomiskt förmånligt för de nederländska uppfödarna att sälja svinen på den tyska marknaden om prisskillnaden mellan Nederländerna och Tyskland överstiger medeltalet. De nederländska svinen är därför inte utbytbara mot de tyska och kan på sin höjd utgöra ett komplement till dessa. De nederländska svinens särskilda egenskaper anges i artiklar som bifogats ansökan. I dessa görs gällande att slaktsvin som är avsedda för slakt i Tyskland ska uppfylla exakta karakteristika, medan egenskaperna har visat sig vara olika hos svinen på den nederländska marknaden.

84 Sökandena har dessutom ifrågasatt om de uttalanden från tredje man är relevanta som kommissionen grundade sin bedömning på i det angripna beslutet. Sökandena har för

det första ifrågasatt tillförlitligheten hos dessa uttalanden som ”nästan utan undantag [här rör] från parter som direkt eller indirekt ingår i Sovion- eller HMG-sfären”. Vad särskilt avser uttalandet från J., har sökandena gjort gällande att denne sammanställt en promemoria för egen del och inte för att redogöra för PVVE:s ställning och att det är uppenbart att han därefter ångrade uttalandet, vilket framgår av en tidningsartikel som bilagts svaromålet.

- 85 Sökandena har vidare gjort gällande att flera av dessa uttalanden, bland annat de som anges i bilagorna B.4 d, B.6 a och B.6 b, inte utgör något stöd för kommissionens yrkanden utan snarast en bekräftelse av sökandenas uppfattning, att tyska slakterier importerar nederländska svin i mycket liten omfattning.
- 86 Kommissionen har med stöd av intervenienten ifrågasatt sökandenas argument. Kommissionen har gjort gällande särskilt att endast ett av uttalandena, nämligen uttalandet från Hypor BV, här rör från ett företag som har anknytning till parterna i koncentrationen.

Förstainstansrättens bedömning

- 87 I punkterna 31 och 32 i det angripna beslutet undersökte kommissionen frågorna avseende de påstådda viktskillnaderna och genetiska skillnaderna mellan tyska och nederländska svin. Beträffande viktskillnaden framgår det av den del i det angripna beslutet som kommissionen kallat ”kompletterande utredning” (punkt 30 i det angripna beslutet) att parterna i koncentrationen hävdade att den enda skillnaden mellan svin som slaktas i Tyskland och svin som slaktas i Nederländerna utgörs av vikten. Nederländska svin väger två kilogram mindre än tyska svin. Detta hindrade emellertid inte att nederländska svin exporterades till den tyska marknaden, eftersom det räckte att de nederländska uppfödarna väntade ungefär två dagar för att deras svin skulle uppnå den optimala vikten för de tyska slakterierna. Detta bekräftades av svinuppfödare och slakterier. Vad beträffar de genetiska skillnaderna hävdade parterna i koncentrationen enligt punkt 32 i det angripna beslutet att det inte förelåg någon

grundläggande genetisk skillnad mellan svin som slaktades i Nederländerna och svin som slaktades i Tyskland. Detta bekräftades även av utomstående.

88 Det ska konstateras att det verkligen framgår av handlingarna i målet att kommissionen under det administrativa förfarandet, till följd av de argument som sökandena anförde, uttryckligen begärde ytterligare upplysningar särskilt beträffande skillnaderna mellan det slags svin som slaktas i Tyskland och det som slaktas i Nederländerna. Parterna i koncentrationen gjorde gällande att det inte förelåg någon skillnad mellan tyska svin och nederländska svin, att medelvikten för svin som slaktades i tyska och nederländska slakterier var 93 respektive 90 eller 91 kilogram eller med andra ord en minimal skillnad. Eftersom ett svin i slutet av uppgödningsskedet växer med omkring 750 gram om dagen, behöver de nederländska uppfödarna i vart fall bara vänta två eller tre dagar innan de kan leverera ett svin med optimal vikt för tyska slakterier.

89 Det framgår av handlingarna i målet att utomstående i ett flertal uttalanden har bekräftat vad parterna i koncentrationen har gjort gällande. Två tyska slakterier har således hävdad, det ena att det "inte har någon betydelse om de slaktade svinen kommer från Nederländerna eller Tyskland" och till och med att "de nederländska svinen den senaste tiden [hade varit] mer anpassade till kundstocken" (bilaga B.6. a) och det andra att "för detta [var] nederländska och tyska svin likvärdiga i kvalitetshänseende" (bilaga B.6. b). En nederländsk svinhandlare gjorde vidare gällande att han med avseende på export till Tyskland "inte ställde några ytterligare fordringar" på svinuppfödarna och preciserade att dessa kunde "nöja sig med att använda vanliga genetiska raser, vanligt foder och de vanliga uppfödningssystemen" även om de ibland ombads att "göda svinen till några kilogram högre vikt" (bilaga B.4. e). En annan nederländsk svinhandlare bekräftade även att han exporterade svin som fötts upp i Nederländerna utan att ställa högre krav på svin som var avsedda för export till Tyskland (bilaga B.4. d). En nederländsk företagssammanslutning hävdade slutligen att "[d]et ideala svinet i Nederländerna inte föref[öll] vara mycket olikt det ideala svinet i Tyskland". Detta bekräftas i J:s uttalande att "utbyttbarheten mellan nederländska och tyska svin och spädgrisar (avsedda för slakt) förklarades särskilt av att dessa i stor utsträckning hade motsvarande genetiska egenskaper".

- 90 Sökandena har ifrågasatt dels huruvida de utomstående som gjort dessa uttalanden varit oberoende, dels kommissionens tolkning av innehållet i uttalandena. Enligt sökandena bekräftar dessa uttalanden snarast deras uppfattning och inte kommissionens.
- 91 Förstainstansrätten konstaterar härvid först och främst att sökandena inte har styrkt sitt påstående att uttalandena nästan utan undantag härrör från parter som direkt eller indirekt ingår i Sovion- eller HMG-sfären. Med avseende på fyra av dessa uttalanden, bland annat uttalandena i bilagorna B.4. b, B.4. d, B.6. a och B.6. b, har sökandena begränsat sig till att hävda att de inte har "några kommentarer" till uttalandenas ursprung. Med avseende på uttalandena från två nederländska företagsammanslutningar i bilagorna B.4. a och B.6. c, har sökandena påstått att "intressekonflikter" med parterna i koncentrationen föreligger, men har inte stött dessa påståenden med någon bevisning. Beträffande uttalandet i bilaga B.4. e har sökandena begränsat sig till att bifoga ett pressmeddelande till sin replik. Härigenom styrks på sin höjd att det finns affärsförbindelser mellan uttalandets upphovsman och HMG. Affärsförbindelserna avsåg emellertid tiden efter det att koncentrationen godkännts, eftersom det i handlingen hänvisas till den 13 juni 2005. Det enda uttalande som har bekräftats härröra från ett företag med anknytning till parterna i koncentrationen är uttalandet från Hypor BV. Även om sökandena inte har förebringat någon bevisning i detta hänseende, har kommissionen medgett att detta företag tillhör Nutrecogruppen, till vilken även HMG hörde.
- 92 Vad slutligen gäller uttalandet från J., anger förstainstansrätten att kommissionen inte hade någon anledning att anse att denna promemoria inte hade upprättats i PVVE:s namn, eftersom den hade skrivits på brevpapper med PVVE:s brevhuvud och eftersom PVVE inte hade upplyst kommissionen om att J. hade agerat för egen del. Det framgår dessutom inte av den artikel som sökandena har företett att J. tagit avstånd från innehållet i detta uttalande och ansett att det var felaktigt.
- 93 Kommissionen gjorde för det andra inte någon felaktig bedömning vid tolkningen av innehållet i dessa uttalanden. Såsom framgår ovan i punkt 89, bekräftas nämligen kommissionens slutsatser fullständigt i dessa uttalanden. I motsats till vad sökandena har gjort gällande framgår det däremot inte av uttalandena från de tyska slakterierna att

”bara en mycket liten del av deras svin härrörde från Nederländerna”, och det framgår inte av uttalandena från de nederländska handlarna att ”bara en ’mycket liten’ del av svinen exporteras till Tyskland”.

- 94 Förstainstansrätten finner därför att sökandena inte har styrkt att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning genom att i samband med definitionen av den geografiska marknaden inte beakta den omständigheten att slaktsvin avsedda för den tyska marknaden och slaktsvin avsedda för den nederländska marknaden inte var utbytbara på grund av att genetiska skillnader och viktskillnader påstås föreligga, vilket utgjorde hinder mot exporten.
- 95 Denna slutsats påverkas inte av de handlingar som sökandena bifogat ansökan. Utifrån dessa artiklar går det inte att dra slutsatsen att svin som fötts upp i Tyskland och svin som fötts upp i Nederländerna inte kan ersätta varandra på grund av viktskillnader eller genetiska skillnader och inte heller att de tyska slakterierna av denna anledning inte kan utöva ett konkurrenstryck på de nederländska slakterierna. Med avseende särskilt på bilagorna A.34 och A.35 ska det vidare anges att sökandena har begränsat sig till att göra mycket allmänna hänvisningar till artiklar i dessa bilagor. Förstainstansrätten konstaterar därför att den bevisning som sökandena förebringat inte gör det möjligt att ifrågasätta bedömningen i det angripna beslutet vilken grundats på kommissionens utredning (se ovan punkt 60 och följande punkter).
- 96 Med beaktande av vad ovan anförts finner förstainstansrätten att kommissionen inte gjorde en uppenbart oriktig bedömning i detta avseende.

b) Huruvida det föreligger ett samband mellan variationerna i skillnaderna mellan inköpspriset för svin i Nederländerna respektive i Tyskland och exportvolymen mellan dessa båda länder

Parternas argument

- 97 Sökandena anser att de varierande inköpspriserna för svin i Nederländerna respektive i Tyskland inte medför att svinexporten från Nederländerna till Tyskland ökar, även om dessa variationer är stora. Till stöd för sina argument har sökandena först och främst hävdad att det, såsom framgår av rapporten från PVVE med rubriken "Jämförelser av priser för fläskkött från Nederländerna, Tyskland och Belgien" som bifogats ansökan, för att de löpande prisnoteringarna i Nederländerna och Tyskland ska vara jämförbara, är nödvändigt att göra vissa korrigeringar av olika priser som tillämpas internationellt, för att beakta dels kostnader och olika tillägg som tillämpas, dels att definitionerna är olika.
- 98 Enligt sökandena framgår det för det andra av vissa uppgifter som PVVE lämnat, som bifogats repliken och som avser export av svin och spädgrisar från Nederländerna till Tyskland per vecka under 2004 samt de grundpriser som tillämpades i var och en av dessa medlemsstater under de ifrågavarande veckorna, även att sambandet mellan prisskillnaderna och exporten är mycket svagt. Sökandena har härvid hänvisat till uppgifterna avseende veckorna nr 3, 4, 9 och 10 samt slutligen till veckorna nr 49 och 50.
- 99 Kommissionen har med stöd av intervenienten bestritt sökandenas argument.

Förstainstansrättens bedömning

- 100 Frågan, huruvida det, för det första, föreligger ett samband mellan priset för svin i Tyskland och priset för svin i Nederländerna och, för det andra, huruvida det föreligger ett samband mellan dessa prisskillnader och exporten mellan de båda länderna, behandlades i punkterna 37 och 38 i det angripna beslutet. Enligt det angripna beslutet föreligger, trots att inköpspriset för levande svin traditionellt är högre i Tyskland än i Nederländerna, ett starkt samband mellan dessa båda priser, eftersom de utvecklas parallellt på medellång och lång sikt. De påståenden som parterna i koncentrationen gjort och den bevisning de förebärat bekräftades enligt det ovannämnda beslutet i marknadsundersökningen. Enligt dessa parter föreligger även ett direkt samband mellan, å ena sidan, prisvariationerna för svin i Nederländerna respektive Tyskland och, å andra sidan, svinexporten, eftersom en ökning (eller minskning) av skillnaden mellan de båda priserna medför en ökning (eller minskning) av svinexporten från Nederländerna till Tyskland.
- 101 Sökandena har inte ifrågasatt vare sig att det föreligger en prisskillnad mellan Tyskland och Nederländerna eller att det föreligger ett samband mellan dessa båda priser. Sökandena har bestritt att ett samband skulle föreligga mellan, å ena sidan, variationerna i pris mellan Nederländerna och Tyskland och, å andra sidan, exporten mellan dessa båda länder. Enligt sökandena medför nämligen de varierande inköpspriserna för svin i Nederländerna respektive Tyskland inte att svinexporten från Nederländerna till Tyskland ökar, även om dessa variationer är stora.
- 102 Det framgår av handlingarna i målet att parterna i koncentrationen under det administrativa förfarandet verkligen lämnade upplysningar som utvisar att inköpspriset för levande svin utvecklas parallellt i Tyskland och i Nederländerna. Parterna i koncentrationen har även lämnat upplysningar som utvisar att ökningen eller minskningen av prisskillnaden mellan Tyskland och Nederländerna utvecklas parallellt med ökningen eller minskningen av svinexporten mellan de båda länderna.

- 103 Under det administrativa förfarandet bekräftade på samma sätt utomstående att ett sådant samband föreligger. En nederländsk svinhandlare hävdade således att "när priserna för svin [var] högre i Tyskland än i Nederländerna ... öka[de] antalet djur som exporterades till Tyskland" (bilaga B.4. e). Med hänvisning till sina inköp av nederländska svin avsedda för slakt gjorde ett tyskt slakteri för sin del gällande att "om priserna för svin i Nederländerna [var] lägre än i Tyskland öka[de] antalet nederländska svin" och att "av rent ekonomiska skäl [var] det då intressant att köpa fler nederländska svin" (bilaga B.6. b). J. gjorde på samma sätt gällande att "begränsade prisskillnader faktiskt medförde en ökning av exporten från Nederländerna" (bilaga B.5. b).
- 104 Sökandena har dessutom själva medgett att ett sådant samband föreligger mellan variationerna i pris och exportvolymen, när de i repliken har gjort gällande att "försäljning till ett tyskt svinslakteri av svin som inte till hundra procent motsvarar de tyska kraven blir intressant endast om prisskillnaden mellan Nederländerna och Tyskland överstiger medeltalet" (se ovan punkt 83).
- 105 Även de uppgifter som PVVE lämnade och som sökandena har bifogat repliken till stöd för sina argument kan utvisa att det föreligger, men inte att det saknas, ett direkt samband mellan variationerna i pris och exportvolymen. Dessa uppgifter kan därför stödja kommissionens yrkande. På samma sätt utgör de veckor som sökandena har hänvisat till bevis för att ett sådant samband föreligger, eftersom en ökning (veckorna nr 9 och 10) eller en minskning (veckorna nr 49 och 50) av skillnaden i pris mellan det som tillämpades i Tyskland och det som tillämpades i Nederländerna, i två av de tre fall som sökandena angett, medförde en ökning respektive en minskning av exporten. Den parallella utvecklingen av variationer i pris och exportvolymen kan visserligen inte kontrolleras strikt med avseende på samtliga veckor, men detta är inte i sig tillräckligt för att inte godta kommissionens konstaterande att ett sådant direkt samband föreligger mellan de båda faktorerna. Detta utvisar på sin höjd att det ovannämnda sambandet inte är fullständigt linjärt.

106 Förstainstansrätten finner således att sökandena inte har visat att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den ansåg att det föreligger ett samband mellan å ena sidan skillnaderna mellan priset för svin i Tyskland och priset för svin i Nederländerna och å andra sidan svinexportens omfattning mellan dessa båda länder. Detta konstaterande kan inte påverkas av sökandenas argument att det för att de löpande prisnoteringarna i Nederländerna och Tyskland ska vara jämförbara, är nödvändigt att göra vissa korrigeringar av olika priser som tillämpas internationellt för att beakta dels kostnader och olika tillägg som tillämpas samt dels att definitionerna är olika. Förstainstansrätten noterar nämligen härvid att det är tillräckligt att konstatera att sökandena inte på något sätt har förklarat varför nödvändigheten att göra vissa korrigeringar kan ge upphov till ett ifrågasättande av kommissionens konstaterande att det föreligger ett samband mellan, å ena sidan, variationerna i prisskillnaderna mellan Nederländerna och Tyskland och, å andra sidan, exportens omfattning mellan dessa båda länder.

107 Med beaktande av vad ovan anförts, kan förstainstansrätten inte godta sökandenas argument att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning i samband med definitionen av den ifrågavarande geografiska marknaden, på grund av att den ansåg att det föreligger ett direkt samband mellan, å ena sidan, variationerna i pris för svin i Nederländerna respektive Tyskland och, å andra sidan svinexportens omfattning mellan dessa båda länder.

c) Inverkan på exporten av de veterinäråtgärder som vidtagits till följd av epizootier

Parternas argument

108 Sökandena har hävdatt att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning, eftersom den inte beaktade den omständigheten att veterinäråtgärder som vidtas till följd av epizootier får till följd att marknaderna blir regionala eller nationella. Enligt sökandena blir konsekvenserna av att veterinäråtgärder vidtas nämligen kännbara inom hela landet och återverkar på handelsutbytet med utlandet, trots att det normalt bara är vissa regioner som stängs för export. Eftersom handeln med svin

i Nederländerna är koncentrerad till tre huvudsakliga regioner som är ägnade åt svinslakt, innebär den omständigheten att en djursjukdom uppträder i en av dessa tre regioner att den omedelbart stängs, vilket hindrar att svinuppfödare i den regionen transporterar sina djur till andra regioner. Hela den nationella marknaden påverkas därmed.

- 109 Sökandena har särskilt med avseende på export anmärkt att när en epizooti uppträder inom en del av landet avbryts normalt handelsutbytet med utlandet tillfälligt, vilket kan förorsaka mycket stora skador för svinuppfödare som har inriktat sin produktion på export. Med hänsyn till denna omständighet står det enligt sökandena klart varför svinuppfödare och svinhandlare är ovilliga att inrikta sin produktion på export.
- 110 Kommissionen har med stöd av intervenienten bestritt sökandenas argument.

Förstainstansrättens bedömning

- 111 Såsom framgår av punkt 43 i det angripna beslutet beaktade kommissionen vilken inverkan epizootier hade på exporten och ansåg att den omständigheten att veterinäråtgärder vidtagits inte kunde anses utgöra en avgörande faktor för definitionen av den geografiska marknaden, eftersom det framgick av uppgifterna om exporten att den omständigheten att denna avbrutits på grund av djursjukdomar inte hindrade att ett stort antal svin exporterades från Nederländerna till Tyskland och eftersom de veterinäråtgärder som vidtagits nationellt påverkade både den interna handeln i Nederländerna och exporten.

- 112 Det framgår av den bedömning av de olika uppgifter som tillförts handlingarna i målet att effekterna av att exporten avbröts på grund av epizootier i allmänhet hade begränsad varaktighet och att exporten snabbt normaliserades efter varje utbrott av djursjukdomar och snabbt återfick normala värden. Mot bakgrund av dessa konstateranden är det inte styrkt att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning i sin slutsats att den omständigheten att exporten avbröts eller begränsades tillfälligt på grund av djursjukdomar inte medförde att den relevanta marknaden blev nationell eller regional. Detta utgjorde således inte en avgörande faktor för definitionen av den geografiska marknaden.
- 113 Således kan inte heller denna invändning godtas.

d) Huruvida andra exporthinder föreligger

Parternas argument

- 114 Sökandena har i ansökan gjort gällande att även den omständigheten att finansiella hinder eller hinder av annat slag föreligger normalt fordrar att åtskillnad görs mellan den nederländska och den tyska marknaden. Bland dessa hinder har sökandena angett en ytterligare veterinärkontroll för nederländska svin som är avsedda att saluföras på den tyska marknaden samt vissa ”ytterligare kostnader” förknippade med exporten. Sökandena har i repliken gjort gällande att NVV i detalj redogjorde för dessa ytterligare kostnader som är förknippade med exporten i sitt svar på det frågeformulär som kommissionen sände NVV under det administrativa förfarandet. Sökandena har preciserat att det bland annat är fråga om hinder beträffande priset för svin, avkastningen från anläggningar, konkurrensen på den europeiska köttmarknaden, kvalitetskrav på fläskprodukter, ytterligare transportkostnader, exporttillstånd och kostnader för blodprov (beträffande Aujeszkys sjukdom).

- 115 Vad särskilt beträffar ”hinder beträffande priset för svin” har sökandena hävdad att det framgår av NVV:s svar på kommissionens frågeformulär och av rapporten från PVVE (se ovan punkt 97) att det, sedan en rad korrigeringsfaktorer beaktats, föreligger en prisskillnad på 0,08 euro per kilogram mellan priset för svin i Tyskland och priset för svin i Nederländerna. Detta innebär ett hinder med 7,20 euro per svin, eftersom den genomsnittliga vikten för slaktade slaktsvin är omkring 90 kilogram.
- 116 Kommissionen har hävdad att sökandena med avseende på förevarande argument i ansökan har begränsat sig till att anföra att en ytterligare veterinärkontroll fordras för svin som är avsedda för export till Tyskland. Kommissionen har därför, med stöd av intervenienten, bestritt att sökandenas åberopande av andra påstådda exporthinder kan prövas i sak, eftersom den omständigheten att andra hinder föreligger för det första har åberopats för sent, nämligen i repliken, och för det andra eftersom sökandena med undantag av transportkostnaderna inte förklarade dessa exporthinder i detalj i svaret på det frågeformulär som sökandena har hänvisat till. Kommissionen har, med stöd av intervenienten, i vart fall bestritt sökandenas samtliga argument i sak.

Förstainstansrättens bedömning

- 117 Förstainstansrätten ska först och främst bedöma argumentet beträffande den ytterligare veterinärkontroll som fordras för svin som är avsedda för export till Tyskland. Kommissionen har i punkterna 33 och 34 i det angripna beslutet hävdad att parterna i koncentrationen gjort gällande att samtliga levande svin som är avsedda för slakt måste undersökas oberoende av var de ska slaktas, något som flera utomstående bekräftat. Det enda ytterligare kravet i samband med exporten är att en veterinär ska befinna sig på anläggningen eller uppsamlingscentrumet. Detta medför en ytterligare kostnad med omkring 1–1,25 euro per svin, vilket är en kostnad som kompenseras av att försäljningspriset traditionellt är högre i Tyskland.

118 Förstainstansrätten konstaterar härvid att sökandena varken i sina inlagor eller vid förhandlingen har lämnat något stöd för påståendet att den påstådda ytterligare veterinärkontrollen för svin som är avsedda för export till Tyskland skiljer sig från den som anges i det angripna beslutet. Denna invändning kan således inte godtas.

119 Övriga påstådda exporthinder har endast preciserats i repliken, och ansökan innehåller inte i detta avseende några särskilda eller allmänna hänvisningar till NVV:s svar på kommissionens frågeformulär. Förstainstansrätten erinrar emellertid om att i enlighet med artikel 48.2 i rättegångsreglerna får nya grunder inte åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet. Enligt fast rättspraxis ska emellertid en grund prövas i sak som utgör en utvidgning av en grund som tidigare – direkt eller underförstått – har åberopats i ansökan och som har ett nära samband med denna (se förstainstansrättens dom av den 19 september 2000 i mål T-252/97, Dürbeck mot kommissionen, REG 2000, s. II-3031, punkt 39, och domen i de ovan i punkt 52 nämnda förenade målen Cableuropa m.fl. mot kommissionen, punkterna 109 och 111 och där angiven rättspraxis).

120 Det ska emellertid erinras om att sökandena i ansökan vid flera tillfällen har klandrat kommissionen för att ha bortsett från faktiska omständigheter som sökandena åberopade under det administrativa förfarandet genom att, visserligen i allmänna ordalag, hänvisa till argument som utvecklades i inlagor som ingavs under detta förfarande. Det ska även erinras om att sökandena i ansökan har angett att ”ekonomiska eller andra hinder” och ”ytterligare kostnader som är förknippade med exporten” skiljer den nederländska marknaden för köp av svin avsedda för slakt från den tyska. Härav följer att sökandenas preciseringar i repliken kan anses utgöra en utvidgning av argument som tidigare har åberopats i ansökan. Med hänsyn till den rättspraxis som angetts i föregående punkt ska dessa anses kunna prövas i sak (se, för ett motsvarande synsätt, förstainstansrättens dom av den 17 juli 1998 i mål T-118/96, Thai Bicycle mot rådet, REG 1998, s. II-2991, punkterna 144 och 145).

121 Sökandenas argument i detta avseende saknar emellertid grund.

- 122 Vad för det första avser påstådda "hinder beträffande priset för svin", erinrar förstainstansrätten om att det huvudsakliga syftet med definitionen av marknaden, såväl definitionen av produktmarknaden som definitionen av den geografiska marknaden, är att på ett systematiskt sätt identifiera det tryck som konkurrensen utövar på de ifrågavarande företagen och att slå fast om det finns några verkliga konkurrenter som kan inverka på de ifrågavarande företagens agerande eller hindra dessa från att agera oberoende av trycket från en effektiv konkurrens. Den grundläggande frågan vid definitionen av den geografiska marknaden i förevarande mål var således huruvida kunderna hos parterna i koncentrationen, bland annat svinuppfödarna, skulle vända sig till slakterier på andra ställen om inköpspriset för svin eller suggor skulle sjunka svagt men varaktigt inom de ifrågavarande områdena (se ovan punkt 80 samt punkterna 2 och 17 i meddelandet om den relevanta marknaden).
- 123 Flera omständigheter i handlingarna i målet utgör emellertid stöd för kommissionens konstaterande att både slakterier som är belägna i Nederländerna och vissa slakterier i Tyskland utövar ett konkurrenstryck som kan inverka på agerandet hos parterna i koncentrationen (se ovan punkterna 102–104). Dessutom utvisar de uppgifter som PVVE lämnat beträffande svinexporten från Nederländerna till Tyskland och som sökandena själva bifogat repliken (se ovan punkt 105) att en inte vid något tillfälle försumbar exportvolym transiterats mellan de båda länderna även när prisskillnaden mellan Tyskland och Nederländerna uppgått till mindre än 7,20 euro per svin. Dessa omständigheter utvisar att eventuella "hinder beträffande priset för svin", även om dessa föreligger, vilket för övrigt inte styrkts, i sig endast utgör ett litet exporthinder och att kommissionen således inte gjorde en uppenbart oriktig bedömning. Denna invändning kan därför inte godtas.
- 124 Vad för det andra avser det påstådda hindret i samband med de ytterligare transportkostnader som gjorts gällande, hävdade kommissionen i punkt 20 i det angripna beslutet att transportkostnaderna enligt parterna i koncentrationen och enligt resultaten av marknadsundersökningen inte var avgörande, eftersom de inverkar marginellt på priset för svin avsedda för slakt. Sökandena har inte bestritt dessa slutsatser i ansökan eller i repliken. Till stöd för sitt påstående har de begränsat sig till att göra en, i övrigt mycket generell, hänvisning till NVV:s svar på kommissionens frågeformulär. I detta svar anges visserligen transportkostnaderna, men det utgör inte något stöd för sökandenas påståenden och kan inte ens utgöra grund för deras anspråk

eller utvisa att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning i detta avseende (se ovan punkt 60 och följande punkter). Således kan inte heller denna invändning godtas.

- 125 Vad slutligen för det tredje avser de andra exporthinder som gjorts gällande och som nämnts ovan i punkt 114, har dessa inte preciserats vare sig i ansökan eller i NVV:s svar på kommissionens frågeformulär och det har inte styrkts att dessa föreligger. Sökandena har dessutom inte förklarat på vilket sätt avkastningen från anläggningar och konkurrensen på den europeiska köttmarknaden kan utgöra exporthinder eller medföra ytterligare kostnader i samband med export.
- 126 Med hänsyn till vad ovan anförts finner förstainstansrätten att kommissionen inte gjorde en uppenbart oriktig bedömning vid definitionen av den geografiska marknaden med avseende på de andra exporthinder som sökandena gjort gällande.

e) Huruvida transportsträckorna är kortare än den radie på 150 kilometer som kommissionen beaktade och frågan om förekomsten av politiska påtryckningar

Parternas argument

- 127 Sökandena har anmärkt att mer än 70 procent av fläskköttstransporterna till slakterier sker över sträckor som är kortare än 50 kilometer, 85 procent över avstånd som är kortare än 70 kilometer och 95 procent över avstånd som är kortare än 95 kilometer. Härav framgår att den största andelen slaktsvin transporteras till ett slakteri via en sträcka som är betydligt kortare än den radie på 150 kilometer som låg till grund för definitionen av den relevanta geografiska marknaden i det angripna beslutet. Kommissionen bestämde således denna radie godtyckligt. Eftersom exporthinder föreligger är det i förevarande mål mycket osannolikt och till och med otänkbart att leverantörerna av levande svin avsedda för slakt skulle transportera sina djur över en

sträcka av 150 kilometer till konkurrerande slakterier, på grund av att den enhet som uppkom till följd av koncentrationen tillämpade ett inköpspris som sänkts svagt men varaktigt.

128 Sökandena har dessutom gjort gällande att även de tilltagande politiska påtryckningarna i syfte att minska transportsträckorna för levande djur utvisar att det är lämpligt att begränsa den relevanta geografiska marknaden i förevarande mål till Nederländerna.

129 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

Förstainstansrättens bedömning

130 Det ska, såsom förstainstansrätten betonat ovan i punkt 122, först och främst anges att den avgörande frågan, vid definitionen av den relevanta geografiska marknaden i förevarande mål, är huruvida leverantörerna av svin avsedda för slakt är beredda att transportera sina djur 150 kilometer till konkurrerande slakterier, till följd av att inköpspriset för svin hypotetiskt sjunkit svagt men varaktigt, varvid prissänkningen inte skulle vara lönsam för den enhet som uppstått genom koncentrationen. Den omständigheten att den största andelen svin avsedda för slakt normalt transporteras kortare sträckor än 150 kilometer är således i sig inte avgörande vid definitionen av den relevanta marknaden.

131 Att slakterier belägna inom en radie av 150 kilometer kunde utgöra en alternativ lösning om inköpspriset för svin sänktes till följd av koncentrationen bekräftas dessutom av den marknadsundersökning som kommissionen genomförde samt av den bevisning som förts till handlingarna i målet och som ingetts tidigare (se ovan

punkt 102 och följande punkter). Förstainstansrätten finner därför att kommissionen inte gjorde en uppenbart oriktig bedömning i detta avseende.

132 Med avseende på förekomsten av politiska påtryckningar, erinrar förstainstansrätten om att sökandena själva har medgett att det är fråga om ett kompletterande argument som således inte utgör en avgörande omständighet vid definitionen av den geografiska marknaden. Sökandena har i vart fall inte styrkt sina påståenden i detta avseende.

133 Med beaktande av vad ovan anförts kan inte heller denna invändning godtas.

f) Tidigare beslutspraxis

Parternas argument

134 Sökandena har klandrat kommissionen för att utan något grundat skäl ha avvikit från sin tidigare beslutspraxis i fråga om definitionen av den geografiska marknaden vid köp av levande svin avsedda för slakt och från den nederländska konkurrensmyndighetens beslutspraxis. Enligt sökandena är det visserligen riktigt att kommissionen ska definiera den relevanta geografiska marknaden i förhållande till de relevanta omständigheterna i varje ärende. Den kan emellertid inte göra detta genom att plötsligt och utan att anföra några grundade skäl avvika från sin tidigare beslutspraxis. Dessutom utgör även kommissionens beslut beträffande den geografiska marknaden för köp av levande svin avsedda för slakt i andra medlemsstater prejudikat.

135 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

Förstainstansrättens bedömning

136 Det ska först och främst erinras om att det enligt rättspraxis visserligen åligger kommissionen att utförligt redogöra för sitt resonemang när det sträcker sig märkbart längre än tidigare beslut (domstolens dom av den 26 november 1975 i mål 73/74, Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique m.fl. mot kommissionen, REG 1975, s. 1491, punkt 31; svensk specialutgåva, volym 2, s. 525). Näringsidkarna har emellertid enligt fast rättspraxis inte fog för några berättigade förväntningar på att tidigare beslutspraxis ska upprätthållas, när det är fråga om beslutspraxis som kommissionen har möjligheter att ändra inom ramen för gemenskapsinstitutionernas befogenhet att göra en skönsmässig bedömning (se domen i det ovan i punkt 53 nämnda målet General Electric mot kommissionen, punkt 512 och där angiven rättspraxis). Sökandena kan i synnerhet inte ha berättigade förväntningar på grund av att kommissionen definierade marknaderna på ett särskilt sätt i ett tidigare beslut. Varken kommissionen eller *a fortiori* förstainstansrätten är nämligen bunden av konstateranden som gjorts i ett sådant beslut (se, för ett motsvarande synsätt, domen i det ovan i punkt 53 nämnda målet General Electric mot kommissionen, punkt 514).

137 Förstainstansrätten konstaterar härvid först och främst att sökandena inte har åberopat något ärende i vilket kommissionen undersökt marknaderna för levande svin och suggor avsedda för slakt i Nederländerna. De kan således inte göra gällande att kommissionen avvek från sin tidigare beslutspraxis i det angripna beslutet. Det är visserligen riktigt att kommissionen i vissa beslut undersökt marknaden för levande svin avsedda för slakt i andra medlemsstater, bland annat i Danmark (se kommissionens beslut 2000/42/EG, av den 9 mars 1999 om ett förfarande enligt rådets förordning (EEG) nr 4064/89 (ärende IV/M.1313 Danish Crown mot Vestjyske Slagterier) (EGT L 20, 2000, s. 1), och beslut av den 14 februari 2002 om ett förfarande enligt förordning nr 4064/89 (ärende COMP/M.2662 Danish Crown mot Steff Houlberg)) och i Tyskland (kommissionens beslut av den 19 mars 2004 om ett förfarande enligt rådets förordning (EEG) nr 4064/89 (ärende COMP/M.3337 Best Agrifund mot Nordfleisch)). Bedömningen i dessa ärenden är dock inte med nödvändighet tillämplig på andra geografiska marknader, eftersom konkurrensvillkoren kan vara ytterst olika i olika medlemsstater.

138 Vad gäller den danska marknaden är det visserligen riktigt att kommissionen i sina tidigare beslut kom till slutsatsen att marknaden för levande svin avsedda för slakt var nationell. En jämförelse av besluten utvisar emellertid att villkoren på den nederländska marknaden skiljer sig från villkoren på den danska marknaden på ett grundläggande sätt. För det första kännetecknas marknaden i Danmark till skillnad från i Nederländerna av att slakterierna är organiserade kooperativt, vilket innebär att uppfödarna är bundna till svinslakterierna genom skyldigheter att uteslutande leverera till ett visst slakteri eller till vissa slakterier, genom långa uppsägningstider och genom premier. Exporten av nederländska svin till Tyskland är å andra sidan mycket större än exporten av danska svin trots att skillnaden mellan de danska och tyska priserna är mycket större än mellan de nederländska och tyska priserna. Vad i övrigt beträffar den tyska marknaden i ärendet Best Agrifund mot Nordfleisch som sökandena angett, lämnade kommissionen frågan om den geografiska marknaden öppen i detta ärende.

139 Beträffande skillnaderna mellan kommissionens bedömning i det angripna beslutet och den nederländska konkurrensmyndighetens bedömning, erinrar förstainstansrätten först och främst om att de nationella myndigheternas beslut, mot bakgrund av den tydliga kompetensfördelning på vilken förordning nr 139/2004 grundas, inte kan vara bindande för kommissionen i ett förfarande för kontroll av företagskoncentrationer (se, för ett motsvarande synsätt, i fråga om rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT L 257, 1990, s. 13), domstolens dom av den 18 december 2007 i mål C-202/06 P, Cementbouw Handel & Industrie mot kommissionen, REG 2007, s. I-12129, punkt 56). Dessutom uttalade sig kommissionen och den nederländska konkurrensmyndigheten inom sina respektive områden och mot bakgrund av olika kriterier (se, för ett motsvarande synsätt, domen i det ovannämnda målet Cementbouw Handel & Industrie mot kommissionen, punkt 57). Sökandena själva har i vart fall medgett att den nederländska konkurrensmyndigheten i samband med definitionen av den geografiska marknaden beaktade konkurrenstrycket från utländska slakterier som var belägna i gränsområdena.

140 Mot bakgrund av vad ovan anförts kan inte heller denna invändning godtas.

141 Mot bakgrund av vad ovan anförts finner förstainstansrätten att sökandena inte visat att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning i samband med definitionen av

den geografiska marknaden i det angripna beslutet. Talan kan därför inte bifallas på den första grundens tredje del.

5. Den fjärde och den femte delen av den första grunden: Den konkurrensrättsliga bedömningen av koncentrationen

a) Parternas argument

¹⁴² Sökandena har hävdad att koncentrationen i motsats till vad kommissionen kom fram till i det angripna beslutet medförde att den nya enheten fick en dominerande ställning på marknaderna för köp av levande svin och suggor avsedda för slakt, utgjorde hinder mot en effektiv konkurrens och därför borde ha förklarats oförenlig med den gemensamma marknaden.

¹⁴³ Enligt sökandena grundades först och främst kommissionens ekonomiska bedömning på en felaktig premis på grund av att definitionen av de relevanta geografiska marknaderna var felaktig. Om kommissionen hade utgått från att de relevanta geografiska marknaderna var nationella, skulle den ha kommit fram till en annan slutsats i den meningen att koncentrationen medförde en "särskilt dominerande ställning" på dessa marknader. Sökandena har hävdad att i förevarande mål innehar parterna i koncentrationen efter den omtvistade koncentrationen en marknadsandel på 65 procent av den nederländska marknaden för köp av levande svin avsedda för slakt, medan övriga slakterier, såsom framgår av de upplysningar som NVV lämnat, vardera har en marknadsandel på högst 8 procent.

¹⁴⁴ Sökandena har för det andra kritiserat konstaterandet i punkt 50 i det angripna beslutet, nämligen att svinslakterierna i Nederländerna har en genomsnittlig överkapacitet som uppgår till 12 procent. Sökandena anser tvärtom att det inte föreligger någon överkapacitet i förevarande mål, eftersom ett slakteris kapacitet inte alltid utnyttjas fullt

ut för att säkerställa att företaget sköts väl. Det finns alltid en marginal motsvarande omkring 10 procent av ett slakteris kapacitet som inte utnyttjas för att kunna hantera ändringarna i utbudet av slaktsvin på rätt sätt. Om ett slakteris kapacitet utnyttjades till fullo skulle detta däremot innebära att uppfödarna och svinhandlarna inte längre kunde välja fritt vilket slakteri de vill vända sig till, vilket skulle kunna orsaka störningar på marknaden.

145 Sökandena har för det tredje kritiserat kommissionen för att ha underlåtit att beakta ett flertal omständigheter vid bedömningen av koncentrationens inverkan på konkurrensen. Detta gäller särskilt för det första den omständigheten att exporten av slaktsvin från Nederländerna till Tyskland aldrig överstiger mellan 10 och 15 procent av den totala produktionen, för det andra att exportmarknaden är ett komplement, eftersom behoven på den nederländska marknaden motsvarar en efterfrågan på mellan 85 och 90 procent av produktionskapaciteten, för det tredje den omständigheten att importmarknaden utgör en kompletterande marknad i Tyskland, för det fjärde den omständigheten att importen av svin till Tyskland från Nederländerna är utsatt för konkurrens från importen från Danmark och slutligen, för det femte, att samtliga dessa omständigheter förstärks av ekonomiska hinder och andra exporthinder som angetts i samband med förevarande grundets tredje del.

146 Sökandena har för det fjärde hävdad att den dominerande ställning som skapades efter den omtvistade koncentrationen inte enbart är en följd av att parterna i koncentrationen har mycket stora marknadsandelar, utan även av "avsevärda intressekonflikter inom olika organisationer som har visst inflytande på den relevanta marknaden", såsom Centrale Organisatie voor de Vleessector (COV), PVVE, Land- en Tuinbouw Organisatie Nederland (LTO), Zuidelijke Land- en Tuinbouw Organisatie (ZLTO) och Noord- Brabantse Christelijke Boerenbond (NCB).

147 Kommissionen har med stöd av intervenienten bestritt sökandenas argument.

b) Förstainstansrättens bedömning

- 148 Enligt artikel 2.2 i förordning nr 139/2004 ska en koncentration som inte påtagligt skulle hämma den effektiva konkurrensen inom den gemensamma marknaden eller en väsentlig del av den, i synnerhet till följd av att en dominerande ställning skapas eller förstärks, förklaras förenlig med den gemensamma marknaden.
- 149 Förstainstansrätten erinrar vidare om att frågan huruvida det föreligger en dominerande ställning visserligen ska avgöras i varje enskilt fall med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet (se, för ett motsvarande synsätt, domen i det ovan i punkt 45 nämnda målet Sun Chemical Group m.fl. mot kommissionen, punkt 136). Enligt skäl 32 i förordning nr 139/2004 kan emellertid koncentrationer som på grund av de berörda företagens begränsade marknadsandel inte riskerar att hämma en effektiv konkurrens antas vara förenliga med den gemensamma marknaden. Detta torde särskilt vara fallet när de berörda företagens marknadsandel varken inom den gemensamma marknaden eller inom en väsentlig del av den överstiger 25 procent.
- 150 I förevarande mål har kommissionen, med avseende på marknaderna för köp av levande svin avsedda för slakt, konstaterat att parterna i koncentrationen till följd av denna totalt innehar marknadsandelar som uppgår till mindre än 30 procent av var och en av de tre relevanta marknaderna (punkt 47 i det angripna beslutet). Efter att ha konstaterat detta utvecklade kommissionen sin konkurrensbedömning i punkterna 48–51 i det angripna beslutet och konstaterade att det efter koncentrationen alltså fanns flera konkurrenter på marknaderna som innehade marknadsandelar på mellan 4 och 16 procent (punkt 49 i det angripna beslutet) och att slakterierna hade en överkapacitet på omkring 12 procent i Nederländerna, 14 procent i Belgien och 28 procent i de västra delarna av Tyskland.
- 151 I det angripna beslutet angav kommissionen beträffande marknaderna för köp av suggor avsedda för slakt att marknadsandelarna var ännu mindre efter det att koncentrationen genomförts, eftersom de uppgick till mindre än 20 procent av var och en av de tre relevanta marknaderna (punkt 52 i det angripna beslutet). Med hänsyn till att marknadsandelarna var så låga och att de låg mycket under den tröskel som anges

i skäl 32 i förordning nr 139/2004, ansåg kommissionen inte att det var nödvändigt att ytterligare fördjupa konkurrensbedömningen (punkt 53 i det angripna beslutet).

152 Efter den ovannämnda bedömningen kom kommissionen således till slutsatsen att koncentrationen inte gav upphov till konkurrensproblem på marknaderna för köp av levande svin och suggor avsedda för slakt (punkt 54 i det angripna beslutet).

153 Förstainstansrätten anger att sökandenas argument inte kan påverka kommissionens konkurrensbedömning i det angripna beslutet.

154 Det ska nämligen först och främst erinras om att förstainstansrätten i samband med bedömningen av den första grundens andra och tredje del inte godtagit argumenten att definitionen av de relevanta marknaderna var felaktig (se ovan punkt 69 och följande punkter, respektive punkt 79 och följande punkter).

155 Det ska, med avseende på konstaterandet i punkt 50 i det angripna beslutet, nämligen att svinslakterierna i Nederländerna har en överkapacitet som uppgår till omkring 12 procent, för det andra konstateras att sökandena i ansökan och repliken har medgett att denna överkapacitet föreligger, när de har hävdat att "en viss överkapacitet (omkring 10 procent) är nödvändig för att kunna hantera utbudet av slaktsvin som är tämligen varierande". Huruvida en sådan överkapacitet föreligger på marknaden är, även om den är stor, i vart fall endast en kompletterande omständighet vid konkurrensbedömningen. Genom denna kan ställningen på marknaden för parterna i koncentrationen ställas i relation till varandra efter det att koncentrationen genomförts.

156 Vad för det tredje gäller de omständigheter som nämnts ovan i punkt 145 och som kommissionen enligt sökandena underlät att beakta i sin konkurrensbedömning, konstaterar förstainstansrätten, utan att beröra den av kommissionen väckta frågan huruvida dessa kan prövas i sak, att sökandena inte har förklarat varför eller hur en bedömning av dessa omständigheter skulle ha fått kommissionen att sluta sig till att koncentrationen påtagligt hämmar den effektiva konkurrensen inom den gemensamma marknaden eller en väsentlig del av denna, och inte heller på vilket annat sätt kommissionen genom att inte beakta dessa omständigheter gjorde en uppenbart oriktig bedömning i sin konkurrensbedömning av koncentrationen. Dessutom har sökandena inte åberopat något stöd för sina påståenden, och förstainstansrätten fann redan i samband med bedömningen av den första grundens tredje del att de exporthinder som sökandena har gjort gällande inte föreligger.

157 Sökandena har inte förebringat någon bevisning till stöd för invändningen om påstådda "intressekonflikter" mellan organisationer som har visst inflytande på den relevanta marknaden. Denna invändning kan således inte godtas.

158 Med beaktande av vad ovan anförts, och eftersom sökandena inte har visat att kommissionen gjorde en oriktig bedömning vid konkurrensbedömningen av koncentrationens inverkan, kan talan inte vinna bifall såvitt avser den första grundens första och fjärde del.

159 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifalla såvitt avser den första grunden.

B — *Den andra grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten och omsorgsplikten*

160 Den andra grunden, som avser att kommissionen åsidosatte motiveringsskyldigheten (artikel 253 EG) och omsorgsplikten, kan delas upp i tre delar.

1. Den andra grundens första del: Huruvida omsorgsplikten åsidosatts

a) Parternas argument

161 Sökandena har för det första klandrat kommissionen för att ha åsidosatt omsorgsplikten genom att bortse från sökandenas argument och de upplysningar som sökandena lämnade till stöd för sina argument under det administrativa förfarandet. Kommissionen bortsåg från dessa upplysningar eller tog i vart fall inte med dem i bedömningen, trots att det var fråga om omständigheter som borde ligga till grund för definitionen av den relevanta geografiska marknaden. Sökandena har för det andra klandrat kommissionen för att ha grundat det angripna beslutet på upplysningar som lämnats av parterna i koncentrationen, av utomstående eller av utomstående som inte hade tillräckliga sakkunskaper och inte var tillräckligt representativa, eller för att ha grundat det angripna beslutet på personliga hypoteser utan lämpligt stöd och utan att ha gjort en oberoende marknadsundersökning med anledning av sökandenas argument och inkonsekvenser mellan de upplysningar som kommissionen förfogade över. Detta fick till följd att kommissionen kom fram till felaktiga resultat och slutsatser. Vad särskilt gäller uttalandet från J., har sökandena klandrat kommissionen för att inte ha begärt några upplysningar från dem beträffande innehållet i detta uttalande och för att inte ha beaktat sökandenas skrivelser av den 21 december 2004 (se ovan punkt 26).

162 Kommissionen har bestritt sökandenas argument i detta avseende.

b) Förstainstansrättens bedömning

Omsorgsplikten

163 Enligt fast rättspraxis är det av än mer grundläggande betydelse att de garantier som enligt gemenskapsrätten tillerkänns i administrativa förfaranden iaktas när gemenskapens institutioner förfogar över ett utrymme för skönsmässig bedömning, såsom i fråga om kontroll av företagskoncentrationer (se ovan i punkt 53 angiven rättspraxis). Till dessa garantier hör bland annat den behöriga institutionens skyldighet att noggrant och opartiskt pröva alla omständigheter som är relevanta i det ifrågavarande målet, den berördes rätt att framföra sina synpunkter och att beslutet ska motiveras tillräckligt (se domstolens dom av den 21 november 1991 i mål C-269/90, Technische Universität München, REG 1991, s. I-5469, punkt 14, svensk specialutgåva, volym 11, s. I-453, förstainstansrättens dom av den 18 september 1995 i mål T-167/94, Nölle mot rådet och kommissionen, REG 1995, s. II-2589, punkt 73, och av den 11 juli 1996 i de förenade målen T-528/93, T-542/93, T-543/93 och T-546/93, Métropole télévision m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-649, punkt 93 och där angiven rättspraxis).

164 I fråga om kontroll av företagskoncentrationer har kommissionen enligt väl etablerad rättspraxis ett utrymme för skönsmässig bedömning bland annat avseende ekonomiska bedömningar (se ovan i punkt 53 angiven rättspraxis). Att kommissionen iaktar de garantier som enligt gemenskapsrätten tillerkänns i administrativa förfaranden och, däribland, omsorgsplikten, som innebär en skyldighet att noggrant och opartiskt pröva alla omständigheter som är relevanta i det ifrågavarande ärendet, är således ännu väsentligare på detta område (beträffande betydelsen av att de garantier iaktas som enligt gemenskapsrätten tillerkänns med avseende på kontroll av koncentrationer, se generaladvokaten Kokotts förslag till avgörande i mål C-413/06 P, Bertelsmann och Sony Corporation of America mot Impala, där domstolen meddelade dom den 10 juli 2008, REG 2008, s. I-4951, punkt 126).

165 Eftersom kommissionen är skyldig att iaktta omsorgsplikten när den agerar på det ovannämnda området, är den skyldig att med erforderlig noggrannhet slå fast de faktiska och rättsliga omständigheter som är avgörande för att den ska kunna utöva sitt fria skön och samla in de faktiska omständigheter som är nödvändiga för att den ska

kunna utöva sin skönsmässiga bedömning och som kan vara av avgörande betydelse för beslutsprocessens resultat. Den ovannämnda plikten innebär för det första att kommissionen är skyldig att beakta såväl faktiska omständigheter och upplysningar som den får från de anmälade parterna som upplysningar från andra utomstående som aktivt deltar i förfarandet. Denna plikt innebär för det andra att kommissionen är skyldig att i förekommande fall efterforska dessa faktiska omständigheter genom att göra marknadsundersökningar eller begära upplysningar från aktörer på marknaden.

166 Kravet att kommissionen med avseende på kontroll av företagskoncentrationer iakttar de garantier som enligt gemenskapsrätten tillerkänns i administrativa förfaranden och därmed även kravet att iaktta omsorgsplikten, i likhet med kravet på att motiverings-skyldigheten ska iakttas (se nedan punkt 192), ska tolkas i överensstämmelse med det krav på skyndsamhet som är kännetecknande för systematiken i förordning nr 139/2004 och som innebär att kommissionen är skyldig att iaktta strikta frister vid den skönsmässiga bedömningen (se, för ett motsvarande synsätt, i fråga om förordning nr 4064/89, domen i det ovan i punkt 139 nämnda målet *Cementbouw Handel & Industrie mot kommissionen*, punkt 39).

167 Den kritik som sökandena framfört mot kommissionens påstådda åsidosättande av omsorgsplikten ska prövas mot bakgrund av dessa principer.

Påståendena att omsorgsplikten åsidosatts

168 Sökandena har hävdatt att kommissionen åsidosatte omsorgsplikten, för det första genom att inte beakta de argument och upplysningar som sökandena framförde under det administrativa förfarandet och för det andra genom att kommissionen grundade det angripna beslutet på upplysningar som huvudsakligen kom från parterna i koncentrationen eller utomstående som hade samband med dessa och i vart fall på upplysningar som inte kontrollerats tillräckligt genom en lämplig och oberoende marknadsundersökning.

- 169 Beträffande det första argumentet i denna del av grunden anger förstainstansrätten först och främst att sökandena i samband med den andra grunden inskränkt sig till att i allmänna ordalag invända mot att kommissionen inte beaktade omständigheter och upplysningar som sökandena lämnade under det administrativa förfarandet. Sökandena har härvid inte preciserat exakt vilka relevanta omständigheter eller upplysningar i förevarande mål som kommissionen underlåtit att bedöma med erforderlig noggrannhet och opartiskhet.
- 170 Bedömningen av handlingarna i målet och de överväganden som utvecklats ovan i punkt 79 och följande punkter, med avseende på den första grundens tredje del, utvisar i motsats till vad sökandena har gjort gällande att kommissionen inte underlät att beakta de omständigheter och upplysningar som sökandena lämnade under det administrativa förfarandet, utan att den tvärtom beaktade dessa omständigheter och upplysningar och förde in dem i sin bedömning. Detta konstaterande bekräftas av den omständigheten att kommissionen i det angripna beslutet i sak uttryckligen undersökte samtliga omständigheter som sökandena i förevarande talan har påstått sig ha gjort gällande under det administrativa förfarandet och som kommissionen enligt dessa underlät att beakta i samband med sin bedömning.
- 171 I det angripna beslutet bedömdes invändningen att tyska och nederländska svin inte är utbytbara således i punkterna 27 (första strecksatsen), 31 och 32. Invändningen, att det inte föreligger något samband mellan de varierande inköpspriserna för svin och exportvolymen, behandlades i punkterna 36–38. Följderna av epizootier behandlades i punkterna 27 (tredje strecksatsen) och 43. Påståendena om veterinära krav och andra ytterligare exportkostnader bedömdes i punkterna 27 (andra strecksatsen) och 33–35 i det ovannämnda beslutet. Frågan om transportsträckorna behandlades i punkt 26. Kommissionens beslutspraxis på området beaktades i punkt 17 i beslutet. Frågan om överkapacitet behandlades i punkt 50 i det angripna beslutet, i den del som avser bedömningen av koncentrationens inverkan på konkurrensen. I punkterna 29, 39 och 40 i det angripna beslutet behandlade kommissionen slutligen argumentet avseende leveransavtalens varaktighet som sökandena nämnde under sammanträdet den 10 december 2004, men som inte anförts i förevarande mål. Det framgår däremot inte av handlingarna i målet eller av vad sökandena har gjort gällande att dessa under det administrativa förfarandet uttryckligen gjorde gällande invändningar beträffande transportsträckor som var kortare än den radie på 150 kilometer som kommissionen beaktade eller att det finns politiska påtryckningar i syfte att minska transportsträckorna för levande djur.

172 Sökandenas invändningar i detta avseende kan således inte godtas.

173 Beträffande det andra argumentet i denna del av grunden anger förstainstansrätten att sökandena har ifrågasatt den första ”marknadsundersökningen” som nämns i punkt 26 i det angripna beslutet och som kommissionen genomförde genom att sända ett frågeformulär till flera marknadsaktörer. Sökandena har ifrågasatt även den marknadsundersökning som kommissionen har kallat ”kompletterande utredning”, och som nämns i punkt 30 och följande punkter i det angripna beslutet. Den undersökningen genomfördes för att bedöma relevansen i de omständigheter och argument som sökandena anförde. Särskilt den kompletterande utredningen är enligt sökandena behäftad med fel och är inte representativ, eftersom den genomfördes uteslutande på grundval av uttalanden från parterna i koncentrationen eller utomstående som hade samband med dessa.

174 Förstainstansrätten anger med avseende på den första marknadsundersökningen först och främst att kommissionen under förfarandet för kontroll av koncentrationer till följd av anmälan normalt gör en utredning i enlighet med sina befogenheter enligt förordning nr 139/2004 för att bättre förstå hur de ifrågavarande marknaderna fungerar och för att samla upplysningar om konkurrensförhållandena på dessa marknader. En sådan utredning kan bland annat bestå i att ett frågeformulär sänds till företag eller andra aktörer, såsom företagssammanslutningar och yrkessammanslutningar, som har fördjupade kunskaper om den ifrågavarande marknaden.

175 Det framgår emellertid av handlingarna i målet att kommissionens utredning hade en avsevärd omfattning i förevarande mål, eftersom nästan 200 marknadsaktörer innefattades. Dessutom innehöll det frågeformulär som sändes till olika marknadsaktörer 36 mycket detaljerade frågor om de ifrågavarande marknaderna och om bedömningen av koncentrationens inverkan på konkurrensen. Av dessa frågor avsåg 14 marknaden för levande svin avsedda för slakt, och ytterligare 6 avsåg särskilt omfattningen av den geografiska marknaden samt särskilt frågor om transportsträckan, marknadens nationella dimension, de regioner som parterna i koncentrationen föreslagit som centrum för en radie på 150 kilometer och transportkostnaderna. NVV erhöll och besvarade detta frågeformulär.

- 176 Med beaktande av dessa konstateranden kan sökandena inte hävda att kommissionen inte gjorde en adekvat utredning för att slå fast de relevanta omständigheterna i förevarande mål, bland annat med avseende på definitionen av den geografiska marknaden för marknaderna för köp av levande svin och suggor avsedda för slakt. Beträffande sökandenas påstående att det inte finns något i det angripna beslutet som gör det möjligt att avgöra vilka omständigheter marknadsundersökningen avsåg, ska det först och främst anmärkas att kommissionen i flera punkter i beslutet hänvisade till exakt vilka aktörer som hade lämnat de ifrågakvarande upplysningarna (se bland annat punkterna 32, 38 och 42 i det angripna beslutet). Det ska för det andra anmärkas att kommissionen i samband med ett beslut som fattas i enlighet med artikel 6.1 b i förordning nr 139/2004 inte är skyldig att i detalj specificera på vilka handlingar och källor den grundar sin bedömning, under förutsättning att särskilda hänvisningar inte är nödvändiga för att kommissionens resonemang ska framgå klart och otvetydigt (se, för ett motsvarande synsätt, i fråga om förordning nr 4064/89, domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet *Verband der freien Rohrwerke m.fl. mot kommissionen*, punkt 185).
- 177 Sökandenas argument avser i övrigt även den ”kompletterande utredning” som nämns i punkt 30 i det angripna beslutet och som kommissionen genomförde för att bedöma giltigheten och relevansen i de argument och omständigheter som sökandena anförde under förfarandet.
- 178 Det framgår härvid av handlingarna i målet att kommissionen, med anledning av svaren på frågeformuläret och sammanträdet med sökandena, genomförde en särskild kompletterande utredning med hänsyn till de argument och omständigheter som sökandena anförde. Det framgår således av handlingarna i målet att kommissionen i denna kompletterande utredning i verkligheten begränsade sig till att samma dag som sammanträdet med sökandena ägde rum sända ett e-postmeddelande till företrädarna för parterna i koncentrationen, med en begäran om upplysningar om de faktiska omständigheter som sökandena hade gjort gällande under sammanträdet och som enligt dem utgjorde exporthinder. Med hänsyn till de mycket korta fristerna som gäller för förfarandet, lämnade kommissionen en mycket strikt svarsfrist för parterna i konfrontationen (två dagar under slutet av veckan).
- 179 Dagen efter det att denna begäran om upplysningar avsändes, sände företrädarna för parterna i koncentrationen en promemoria i vilken de besvarade kommissionens frågor

punkt för punkt. De bifogade dessutom ytterligare handlingar till stöd för sina påståenden. Två dagar senare sände parterna i koncentrationen till stöd för sina argument även flera uttalanden från utomstående som bekräftade påståendena i promemorian. Med anledning av dessa upplysningar och uttalanden ansåg kommissionen inte att det var nödvändigt att göra några vidare kontroller.

180 Sökandena har bestritt att denna kompletterande utredning förlöpte korrekt och har gjort gällande att kommissionen uteslutande beaktade upplysningar som i huvudsak hade lämnats av parterna i koncentrationen. Förstainstansrätten bör därför kontrollera om kommissionen, när den genomförde den kompletterande utredningen på det sätt som beskrivits ovan, åsidosatte omsorgsplikten som innebär en skyldighet att med nödvändig noggrannhet och opartiskhet slå fast de faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för kommissionens utrymme för skönsässig bedömning.

181 Förstainstansrätten anger härvid att kommissionen i förevarande mål visserligen begränsade den kompletterande utredningen till att sända en begäran om ytterligare upplysningar till parterna i koncentrationen, men att denna kompletterande utredning bara avsåg en enda fråga, nämligen definitionen av den geografiska marknaden med avseende på vilken kommissionen tidigare hade genomfört en fördjupad marknadsundersökning som, såsom framgår av handlingarna i målet, hade gett preliminära resultat som i huvudsak överensstämde med den definition som parterna i koncentrationen hade föreslagit och som därefter valdes i det angripna beslutet. Det var på grund av att vissa kvalificerade utomstående, bland annat sökandena, uttryckte andra uppfattningar som kommissionen ansåg att det var nödvändigt att genomföra den ovannämnda kompletterande utredningen för att bedöma relevansen i de omständigheter som de utomstående hade anfört.

182 Den omständigheten att kommissionen vände sig till parterna i koncentrationen för att inhämta deras uppfattning på de anförda punkterna är inte överraskande i detta sammanhang, eftersom dessa inte bara hade fördjupade kunskaper om marknaderna, utan dessutom var de som främst berördes av den ifrågavarande koncentrationen och i vart fall skulle ges tillfälle att i samband med rätten till försvar uttala sig avseende de relevanta frågor som utomstående väckt under förfarandet.

183 I förevarande mål har parterna i koncentrationen emellertid inte begränsat sig till att tillbakavisa sökandenas argument, utan har till stöd för sina argument dessutom ingett uttalanden från utomstående som är verksamma inom de ifrågakvarande branscherna och som således sannolikt varit medvetna om förhållandena på de berörda marknaderna. Det ska härvid konstateras att det inte framgår av handlingarna i målet att kommissionen kontrollerade huruvida de utomstående som lämnade upplysningar till stöd för parterna i koncentrationen var oberoende. Beträffande frågan huruvida kommissionen av denna anledning åsidosatte omsorgsplikten, såsom denna formulerats ovan i punkt 163 och följande punkter, ska följande överväganden göras.

184 Det ska först och främst anges att kommissionen, med hänsyn till kravet på skyndsamhet och de strikta frister som den måste iaktta i samband med förfarandet för kontroll av koncentrationer, inte kan anses skyldig att kontrollera samtliga upplysningar som lämnas till den om det inte finns några tecken på att de lämnade upplysningarna är oriktiga. Kommissionens skyldighet att göra en omsorgsfull och opartisk utredning i samband med ett sådant förfarande lämnar den visserligen inte utrymme för att grunda sin bedömning på omständigheter eller upplysningar som inte kan anses vara sanningsenliga. Det ovannämnda kravet på skyndsamhet innebär emellertid att kommissionen inte själv i minsta detalj kan kontrollera att samtliga meddelanden som sänds till den är äkta och trovärdiga. Förfarandet för kontroll av koncentrationer vilar nämligen med nödvändighet i viss mån på förtroende.

185 Förstainstansrätten erinrar härvid om att lagstiftningen om kontroll av koncentrationer innehåller föreskrifter om olika åtgärder som syftar till att avskräcka ifrån att meddela oriktiga eller vilseledande upplysningar och om bestraffning för sådana upplysningar. De anmälande parterna är nämligen såsom kommissionen med fog har anmärkt skyldiga att fullständigt och korrekt redovisa för kommissionen de sakförhållanden och omständigheter som är relevanta för beslutet (skäl 5 samt artiklarna 4.1 och 6.2 i förordning nr 802/2004), eftersom sanktioner föreskrivs i artikel 14 i förordning nr 139/2004. Kommissionen får dessutom återkalla ett beslut om att koncentrationen är förenlig med den gemensamma marknaden, om detta grundar sig på oriktiga

uppgifter för vilka ett av de berörda företagen är ansvarigt eller om beslutet har utverkats på ett bedrägligt sätt (se artiklarna 6.3 a och 8.6 a i förordning nr 139/2004).

186 Det ska i vart fall konstateras att sökandena i förevarande mål, såsom framgår av de skäl som angetts ovan i punkt 91 och följande punkter, inte har styrkt sina påståenden att de uttalanden som lades fram under den kompletterande utredningen nästan utan undantag härrörde från parter som direkt eller indirekt ingår i samma sfär som parterna i koncentrationen. Sökandena har därför inte styrkt att kommissionen, genom att inte göra en särskild kontroll av huruvida dessa utomstående var oberoende, åsidosatte omsorgsplikten, vilken innebär en skyldighet att noggrant och opartiskt pröva alla omständigheter som är relevanta i det ifrågavarande målet.

187 Vad särskilt gäller uttalandet från J. anger förstainstansrätten, såsom framgår av bland annat vad som konstaterats ovan i punkt 92, att kommissionen inte hade någon skyldighet att höra sökandena med avseende på uttalandet från PVVE:s sekreterare. Vidare kunde skrivelserna av den 21 december 2004 i sig inte påverka kommissionens bedömning, eftersom uttalandet från J. bara utgjorde en del av bevisningen till stöd för kommissionens slutsatser och eftersom dess innehåll överensstämde med annan bevisning.

188 Med beaktande av vad ovan anförts finner förstainstansrätten att kommissionen inte har åsidosatt sin omsorgsplikt i förevarande mål och att talan därför inte kan bifallas på den andra grundens första del.

2. Den andra grundens andra del: Huruvida motiveringsskyldigheten åsidosatts

a) Parternas argument

189 Sökandena har även gjort gällande att kommissionen inte motiverade det angripna beslutet tillräckligt och att den inte tillräckligt motiverade att den inte godtog sökandenas argument och de omständigheter som dessa anförde under det administrativa förfarandet. Sökandena har i det sistnämnda avseendet klandrat kommissionen för att den i punkterna 27–29 i det angripna beslutet lämnade en alltför kortfattad och otillräcklig redogörelse för deras argument och att den inte på ett tydligt, begripligt och tillräckligt detaljerat sätt motiverade varför den inte godtog dessa argument eller åtminstone angav de motiv som den grundade det ovannämnda beslutet på.

190 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

b) Förstainstansrättens bedömning

191 Enligt fast rättspraxis ska den motivering som krävs enligt artikel 253 EG vara anpassad till den ifrågavarande rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt. Kravet på motivering ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälens karaktär och det intresse som de vilka rättsakten är riktad till eller andra personer som direkt och personligen berörs av den kan ha av att få förklaringar. Det krävs inte att samtliga relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse, utan även utifrån sammanhanget och reglerna på det ifrågavarande området (domstolens dom av

den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France, REG 1998, s. I-1719, punkt 63, och av den 22 juni 2004 i mål C-42/01, Portugal mot kommissionen, REG 2004, s. I-6079, punkt 66).

- 192 Den institution som har antagit en sådan rättsakt är emellertid inte skyldig att ta ställning till omständigheter som uppenbart saknar direkt samband med saken eller föregripa möjliga invändningar (domstolens dom av den 25 oktober 2005 i de förenade målen C-465/02 och C-466/02, Tyskland och Danmark mot kommissionen, kallade Feta, REG 2005, s. I-9115, punkt 106). Graden av precision i ett besluts motivering ska anpassas till de faktiska möjligheterna och de tekniska och tidsmässiga villkor under vilka rättsakten antas (domstolens dom av den 14 februari 1990 i mål C-350/88, Delacre m.fl. mot kommissionen, REG 1990, s. I-395, punkt 16, se, för ett motsvarande synsätt, även domstolens dom av den 1 december 1965 i mål 16/65, Schwarze, REG 1965, s. 1081, 1096 och 1097; svensk specialutgåva, volym 1, s. 227). Kommissionen åsidosätter således inte sin motiveringsskyldighet om den, vid utövandet av sin befogenhet att kontrollera företagskoncentrationer, i sitt beslut inte lämnar en utförlig motivering av bedömningen av vissa aspekter av koncentrationen som är uppenbart irrelevanta, som saknar betydelse eller som den anser uppenbart saknar direkt samband med saken (se, för ett motsvarande synsätt, domen i det ovan i punkt 191 nämnda målet kommissionen mot Sytraval och Brink's France, punkt 64). Ett sådant krav skulle nämligen vara svårt att förena med kravet på skyndsamhet och de korta tidsfrister som kommissionen måste iaktta vid utövandet av befogenheten att kontrollera företagskoncentrationer och som är en del av de särskilda omständigheterna vid ett förfarande för kontroll av företagskoncentrationer (domen i det ovan i punkt 139 nämnda målet Cementbouw Handel & Industrie mot kommissionen, punkt 39, och domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Verband der freien Rohrwerke m.fl. mot kommissionen, punkt 186).
- 193 Av detta följer att när kommissionen förklarar en företagskoncentration förenlig med den gemensamma marknaden på grundval av artikel 6.1 b i förordning nr 139/2004 är kravet på motivering uppfyllt om kommissionen i beslutet tydligt anger skälen till att den anser att koncentrationen, i förekommande fall sedan de berörda företagen vidtagit ändringar, inte ger anledning till allvarliga tvivel beträffande dess förenlighet med den gemensamma marknaden (domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Verband der freien Rohrwerke m.fl. mot kommissionen, punkt 185).
- 194 Även om det i detta hänseende är riktigt att kommissionen i motiveringen av ett beslut som antas enligt förordning nr 139/2004 inte är skyldig att ta ställning till alla uppgifter och argument som lagts fram, inbegripet sådana som helt klart är av underordnad betydelse för den bedömning som ska göras, måste kommissionen icke desto mindre

redogöra för de omständigheter och rättsliga överväganden som är av väsentlig betydelse för beslutets systematik (se analogt, för ett motsvarande synsätt, domstolens dom av den 18 maj 1962 i mål 13/60, Geitling m.fl. mot Höga myndigheten, REG 1962, s. 165, 221, av den 15 juli 1970 i mål 41/69, ACF Chemiefarma mot kommissionen, REG 1970, s. 661, punkt 78, svensk specialutgåva, volym 1, s. 457, och av den 7 juli 1981 i mål 158/80, Rewe-Handelsgesellschaft Nord och Rewe-Markt Steffen, REG 1981, s. 1805, punkt 26, svensk specialutgåva, volym 6, s. 153).

195 Det ska i förevarande mål konstateras att kommissionens skäl att anse att koncentrationen inte gav anledning till allvarliga tvivel om dess förenlighet med den gemensamma marknaden, med avseende på marknaderna för köp av levande svin och suggor avsedda för slakt, framgår klart och otvetydigt av lydelsen i punkterna 12–54 i det angripna beslutet. Med ledning av dessa punkter har förstainstansrätten haft möjlighet att utöva sin prövningsrätt med avseende på sökandenas olika invändningar i förevarande talan.

196 Det ska, såsom framgår ovan av punkt 171, anges att kommissionen i punkterna 26–43 i det angripna beslutet redogjorde för samtliga omständigheter och argument som sökandena anförde under det administrativa förfarandet, att den tog ställning i detalj huvudsakligen på grundval av detta förfarande samt att den förklarade innehållet i vart och ett av argumenten och skälen till att de inte kunde godtas.

197 Härav följer att talan inte kan vinna bifall, såvitt avser ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

3. Den andra grundens tredje del: Huruvida rätten att yttra sig åsidosatts

a) Parternas argument

198 I den andra grunden har sökandena upprepade gånger hävdats att kommissionen inte lät dem klargöra sin synpunkt tillräckligt under det administrativa förfarandet. Sökandena har bland annat gjort gällande att kommissionen inte gav dem tillräckligt tillfälle att yttra sig under sammanträdet den 10 december 2004. De har vidare hävdats att de inte hade något verkligt tillfälle att redogöra för sin inställning, att kommissionens företrädare endast talade engelska och att de därför inte hade möjlighet att försvara sin synpunkt på ett fullständigt och begripligt sätt.

199 Kommissionen har bestritt sökandenas argument.

b) Förstainstansrättens bedömning

200 Sökandena har, genom att hävda att kommissionen inte gav dem tillfälle att redogöra för sina argument under det administrativa förfarandet, gjort gällande att deras rätt att yttra sig åsidosatts.

201 Förstainstansrätten erinrar härvid om att rätten att yttra sig i samband med förfarandet för gemenskapskontroll av företagskoncentrationer enligt artikel 18.4 i förordning nr 139/2004 och artikel 16.1 i förordning nr 802/2004 uttryckligen medges utomstående som, i likhet med sökandena, kan visa på ett tillräckligt intresse i saken.

- 202 Dessa utomstående har rätt att på egen begäran höras av kommissionen för att kunna ge sin ståndpunkt till kännna beträffande de negativa effekter den anmälda koncentrationen kan ha för dem. En sådan rättighet måste dock förenas med den rätt till försvar som tillkommer parterna i koncentrationen och vidare med det huvudsakliga syftet med förordningen som är att säkerställa att kontrollen är effektiv och att rättssäkerheten iakttas för de företag som denna förordning tillämpas på. Frågan huruvida sökandenas rättigheter har åsidosatts i förevarande mål ska således avgöras inom ett sådant system för skydd för de berörda personernas respektive utomståendes rättigheter (se, för ett motsvarande synsätt, förstainstansrättens dom av den 27 november 1997 i mål T-290/94, Kayserberg mot kommissionen, REG 1997, s. II-2137, punkterna 109 och 110).
- 203 Det framgår härvid av handlingarna i målet att NVV och NBHV till fullo utnyttjat utomståendes möjligheter att delta i det administrativa förfarandet och att redogöra för sin inställning till koncentrationen.
- 204 NVV erhöll nämligen det frågeformulär som kommissionen sände i samband med sin marknadsundersökning. På begäran från NVV sändes det även i en nederländsk version. Den 2 december 2004 sände NVV sitt svar på frågeformuläret, redogjorde grundligt för sina argument och bifogade flera bilagor till stöd för dessa. Den 10 december 2004 deltog NVV tillsammans med NBHV dessutom i ett sammanträde som kommissionen hade inbjudit till och utvecklade muntligen sina argument. Den 21 december 2004 riktade NVV slutligen en skrivelse till kommissionen och bestred innehållet i uttalandet från J.
- 205 NBHV sände sitt första klagomål i en skrivelse av den 30 november 2004 efter det att kommissionen genom det meddelande som offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* uppmanat berörda tredje parter att lämna synpunkter på koncentrationen (se ovan punkt 21). Därefter deltog NBHV i sammanträdet med kommissionen den 10 december 2004 och sände efter detta sammanträde en andra skrivelse den 16 december 2004, för att ytterligare klargöra de invändningar mot koncentrationen som hade uttryckts under det administrativa förfarandet och i synnerhet under det ovan nämnda sammanträdet. NBHV riktade slutligen en skrivelse till kommissionen den 21 december 2004 för att bestrida innehållet i uttalandet från J.

- 206 NVV och NBHV kan under dessa förhållanden inte klandra kommissionen för att inte ha låtit dem klargöra sina synpunkter tillräckligt under det administrativa förfarandet.
- 207 Sökandena har emellertid särskilt ifrågasatt hur sammanträdet av den 10 december 2004 förlöpte. De har gjort gällande att kommissionen inte gav dem tillräckligt tillfälle att yttra sig under detta sammanträde och att de inte gavs något riktigt tillfälle att redogöra för sin inställning på ett fullständigt och begripligt sätt. Detta berodde även på att kommissionens företrädare endast talade engelska.
- 208 Förstainstansrätten konstaterar härvid först och främst att sökandena har gjort sina påståenden i mycket allmänna ordalag och att de inte har styrkt dessa påståenden eller preciserat med avseende på vilka argument som kommissionen inte gav dem tillfälle att yttra sig och som de inte fick tillfälle att utveckla tillräckligt.
- 209 Vid en fördjupad undersökning av handlingarna i målet framgår för det andra att kommissionen beaktade de argument som sökandena anförde vid sammanträdet av den 10 december 2004. Såsom framgår ovan av punkterna 25 och 205 sände nämligen NBHV den 16 december 2004 en skrivelse efter detta sammanträde, för att klargöra de invändningar mot koncentrationen som hade uttryckts under det administrativa förfarandet och i synnerhet under det ovannämnda sammanträdet.
- 210 Det ska emellertid konstateras att de ämnen som behandlades i denna skrivelse i stor omfattning motsvarade de ämnen om vilka kommissionen begärde kompletterande upplysningar i det e-postmeddelande som den sände till parterna den 10 december 2004, samma dag som sammanträdet ägde rum, för att ytterligare klargöra de punkter som sökandena anförde i sina skrivelser och förklarade muntligen under det ovannämnda sammanträdet (se ovan, punkterna 24, 204 och 205). Dessa ämnen motsvarade dessutom i stor omfattning de omständigheter som kommissionen enligt sökandena inte beaktade i sin bedömning.

- 211 Beträffande den omständigheten att sammanträdet av den 10 december 2004 hölls på engelska och inte på nederländska anger förstainstansrätten att sökandena vare sig i sina inlagor eller i sina svar på ett flertal frågor som förstainstansrättens ställde under förhandlingen har lyckats precisera vilka argument och omständigheter som de inte kunde uttrycka under detta sammanträde på grund av att det hölls på engelska och som kommissionen av detta skäl inte beaktade i sin bedömning. Det framgår dessutom inte av skrivelsen av den 16 december 2004 som NBHV sände efter det ovannämnda sammanträdet att sökandena klagade på hur detta sammanträde förlöpte. Även om det är beklagansvärt att kommissionen inte gav sökandena möjlighet att uttrycka sig på nederländska under det ovannämnda sammanträdet, finner förstainstansrätten mot bakgrund av vad ovan angetts att den omständigheten inte hade några negativa följder som skulle kunna innebära att det administrativa förfarandet behäftades med fel (se, för ett motsvarande synsätt, domen i det ovan i punkt 194 nämnda målet ACF Chemiefarma mot kommissionen, punkt 52).
- 212 Av vad anförts följer att NVV och NBHV inte kan klandra kommissionen för att inte ha gett dem tillräckligt tillfälle att yttra sig eller för att inte ha gett dem möjlighet att försvara sin synpunkt på ett fullständigt och begripligt sätt.
- 213 Marius Schep, som är medlem i NVV, vidtog till skillnad från NBHV inte någon åtgärd i anledning av det meddelande som offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* (se ovan punkt 21) och begärde inte heller att få yttra sig i den mening som avses i artikel 18.1 i förordning nr 139/2004 och artikel 16.1 i förordning nr 802/2004. Han kan därför inte klandra kommissionen för att inte ha gett honom tillfälle att redogöra för sina argument under det administrativa förfarandet.
- 214 Med beaktande av vad ovan anförts finner förstainstansrätten att talan inte kan vinna bifalla såvitt avser den andra grundens tredje del.
- 215 Talan kan således inte vinna bifall på den andra grunden.

Sökandenas begäran om åtgärder för processledning

- 216 I skrivelse av den 13 juli 2005 har sökandena i enlighet med artikel 64.3 d i rättegångsreglerna begärt att förstainstansrätten ska förordna att kommissionen ska förete samtliga handlingar i målet och att kommissionen ska sända sökandena en kopia av dessa handlingar. Kommissionen har yrkat att denna begäran ska avslås.
- 217 Förstainstansrätten erinrar härvid, och utan att det påverkar de åtgärder för processledning som beslutades den 1 april 2008 (se ovan punkt 38), inledningsvis om att enligt artikel 49 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten när som helst under rättegången besluta om sådana åtgärder för processledning och bevisupptagning som avses i artiklarna 64 och 65 i rättegångsreglerna. Begäran om att handlingar ska företes utgör en del av detta.
- 218 För att göra det möjligt för förstainstansrätten att avgöra om det är ändamålsenligt för att rättegången ska förlöpa väl att förordna om att vissa handlingar ska företes, ska den part som har framställt begäran om detta uppge vilka handlingar som begäran avser, och ge förstainstansrätten åtminstone några upplysningar som bekräftar att dessa handlingar behövs under rättegången (domstolens dom av den 17 december 1998 i mål C-185/95 P, Baustahlgewebe mot kommissionen, REG 1998 s. I-8417, punkt 93). Det är i övrigt visserligen riktigt att kommissionen inte kan grunda sin talan på handlingar som varken förstainstansrätten eller sökandena har haft tillgång till, men denna omständighet kan inte som sådan innebära att förstainstansrätten har fog för att besluta att handlingarna ska företes på grundval av artikel 64 i rättegångsreglerna. Det är nämligen bara om sökandena på ett trovärdigt sätt kan hävda att dessa handlingar är nödvändiga och relevanta för domen i målet som förstainstansrätten kan fatta beslut om en sådan åtgärd för processledning (domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Verband der freien Rohrwerke m.fl. mot kommissionen, punkt 201).
- 219 Det ska emellertid konstateras att, såsom sökandenas begäran om åtgärder för processledning har formulerats, de handlingar som avses inte anges med sådan precision att förstainstansrätten kan avgöra om de behövs under rättegången, och det

preciseras inte, på ett trovärdigt sätt, på vilket sätt dessa handlingar är nödvändiga och relevanta för domen i målet. Begäran om åtgärder för processledning ska således avslås.

Rättegångskostnader

²²⁰ Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen och intervenienten har yrkat att sökandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, ska kommissionens och intervenientens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

- 2) Nederlandse Vakbond Varkenshouders (NVV), Marius Schep och Nederlandse Bond van Handelaren in Vee (NBHV) ska bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens och Sovion NV:s rättegångskostnader.**

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 7 maj 2009.

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser	II - 1229
Bakgrund till tvisten	II - 1236
I — Parterna i förfarandet och i koncentrationen	II - 1236
II — Det administrativa förfarandet	II - 1237
Förfarandet och parternas yrkanden	II - 1239
Rättslig bedömning	II - 1242
I — Upptagande till sakprövning	II - 1242
A — Parternas argument	II - 1242
B — Förstainstansrättens bedömning	II - 1243
II — Prövning i sak	II - 1245
A — Den första grunden: Åsidosättande av artiklarna 2, 6 och 8 i förordning nr 139/2004	II - 1245
1. Huruvida den första grunden är oklar	II - 1247
a) Parternas argument	II - 1247
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 1248
2. Huruvida artikel 8 i förordning nr 139/2004 åsidosatts	II - 1250
	II - 1299

3. Den första grundens andra del: Huruvida suggor påstås ingå i definitionen av den geografiska marknaden med avseende på köp av levande svin avsedda för slakt II - 1251
- a) Parternas argument II - 1251
- b) Förstainstansrättens bedömning II - 1252
4. Den första grundens tredje del: Huruvida omständigheter som är väsentliga för definitionen av den geografiska marknaden inte bedömts eller felaktiga slutsatser dragits av dessa II - 1254
- a) Huruvida svin som är avsedda för den tyska marknaden och svin som är avsedda för den nederländska marknaden inte är utbytbara II - 1256
- Parternas argument II - 1256
- Förstainstansrättens bedömning II - 1257
- b) Huruvida det föreligger ett samband mellan variationerna i skillnaderna mellan inköpspriset för svin i Nederländerna respektive i Tyskland och exportvolymen mellan dessa båda länder II - 1261
- Parternas argument II - 1261
- Förstainstansrättens bedömning II - 1262
- c) Inverkan på exporten av de veterinäråtgärder som vidtagits till följd av epizootier II - 1264
- Parternas argument II - 1264
- Förstainstansrättens bedömning II - 1265
- d) Huruvida andra exporthinder föreligger II - 1266
- Parternas argument II - 1266
- Förstainstansrättens bedömning II - 1267

e)	Huruvida transportsträckorna är kortare än den radie på 150 kilometer som kommissionen beaktade och frågan om förekomsten av politiska påtryckningar	II - 1270
	Parternas argument	II - 1270
	Förstainstansrättens bedömning	II - 1271
f)	Tidigare beslutspraxis	II - 1272
	Parternas argument	II - 1272
	Förstainstansrättens bedömning	II - 1273
5.	Den fjärde och den femte delen av den första grunden: Den konkurrensrättsliga bedömningen av koncentrationen	II - 1275
a)	Parternas argument	II - 1275
b)	Förstainstansrättens bedömning	II - 1277
B —	Den andra grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten och omsorgsplikten	II - 1280
1.	Den andra grundens första del: Huruvida omsorgsplikten åsidosatts	II - 1280
a)	Parternas argument	II - 1280
b)	Förstainstansrättens bedömning	II - 1281
	Omsorgsplikten	II - 1281
	Påståendena att omsorgsplikten åsidosatts	II - 1282
2.	Den andra grundens andra del: Huruvida motiveringsskyldigheten åsidosatts	II - 1289
a)	Parternas argument	II - 1289
b)	Förstainstansrättens bedömning	II - 1289
		II - 1301

3. Den andra grundens tredje del: Huruvida rätten att yttra sig åsidosatts . . .	II - 1292
a) Parternas argument	II - 1292
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 1292
Sökandenas begäran om åtgärder för processledning	II - 1296
Rättegångskostnader	II - 1297